Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

26 (92)

JOI, 26 IUNIE 1969, ANUL III

▲ Fulgere pe roți (pag. 8—9)

Raliul curajului ▶

PRIMUL RALIU PIONIERESC DE CARTURI (pag. 3)

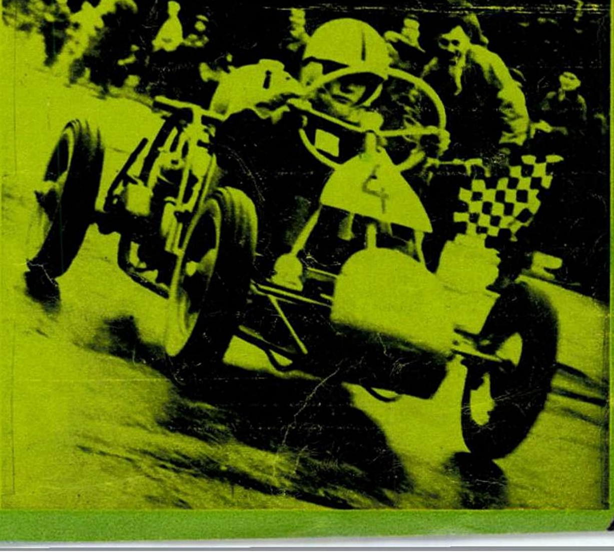

O Împărăția de basm și fantastic a Lotrului

(pag. 6—7)

ORGANIZAȚIA PIONIERILOR A FOST DECORATĂ CU ORDINUL „STEAUA REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA“ CLASA I

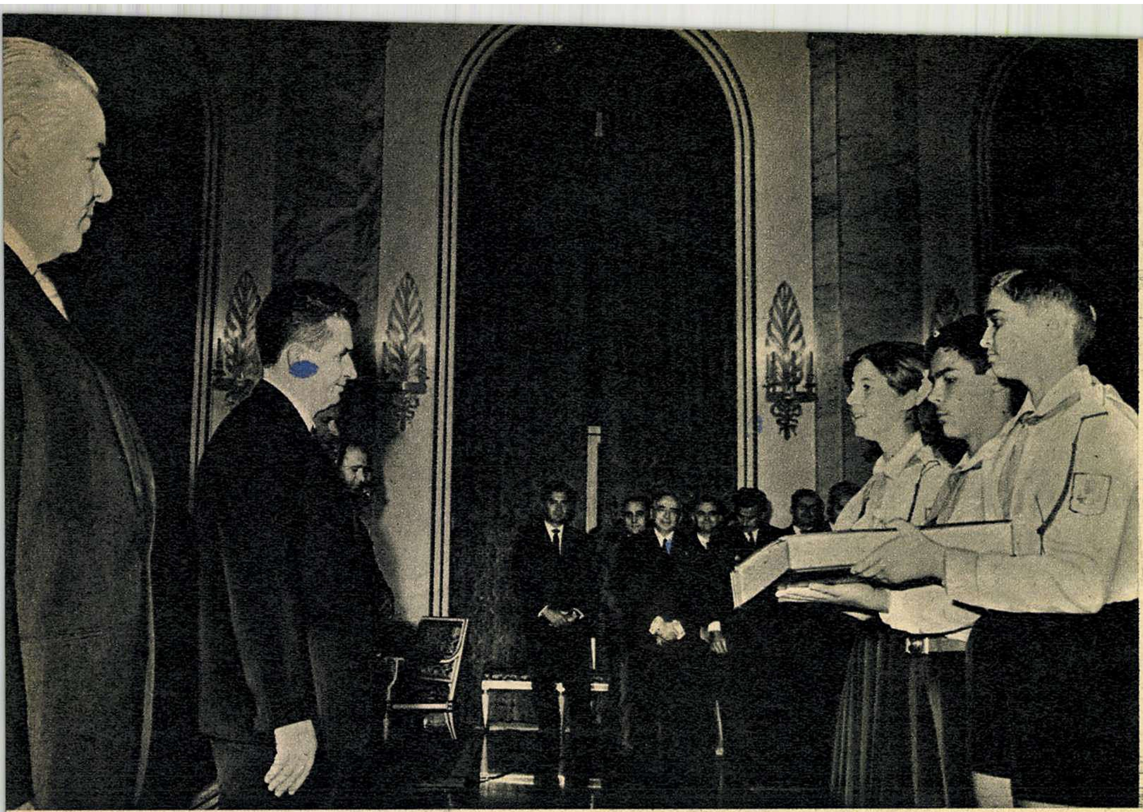

La cea de-a XX-a aniversare, activitatea desfășurată de Organizația pionierilor în rîndul tinerelor generații a fost încununată cu unul din cele mai înalte ordine ale țării «Steaua Republicii Socialiste România» clasa I.

În marea sală de marmură a Palatului Consiliului de Stat, unde a avut loc joi dimineața solemnitatea, se aflau reprezentanții pionierilor din Capitală. Potrivit tradiției pionierești, ei poartă drapelul tricolor al patriei și steagul organizației lor, pe a cărei flamură purpurie stă scrisă deviza «Pentru gloria poporului și înflorirea României socialiste, pentru cauza partidului — înainte!»

Pionierii, toți cei prezenți, fac o primire entuziastă, caldă, tovarășilor Nicolae Ceaușescu, Ion Gheorghe Maurer, Emil Bodnaraș, Chivu Stoica, Paul Niculescu-Mizil, Virgil Trofin, Ilie Verdeț, Leonte Răutu, Mihai Gere, Dumitru Popa, Dumitru Popescu, care au luat parte la solemnitate.

Au participat, de asemenea, tovarășii Constantin Stătescu, secretarul Consiliului de Stat, acad. Ștefan Bălan, ministrul învățămîntului, alți membri ai conducerii Ministerului Învățămîntului, reprezentanți ai Consiliului Național al Organizației de pionieri, Uniunii Tineretului Comunist și ai altor instituții centrale și organizații obștești, cadre didactice.

După ce s-a dat citire Decretului Consiliului de Stat, tovarășul Nicolae Ceaușescu înmînează tovarășului Virgiliu Radulian, președintele Consiliului Național al Organizației pionierilor, Ordinul «Steaua Republicii Socialiste România» clasa I, conferit organizației pionierești.

În numele Consiliului Național, al celor peste 1 500 000 de purtători ai cravatelor roșii, al zecilor de mii de comandanți și activiști, tovarășul Virgiliu Radulian a exprimat conducătorilor partidului și statului, tovarășului Nicolae Ceaușescu, adînca recunoștință a pionierilor și educatorilor lor pentru înalta prețuire acordată organizației. Vă promitem solemn — a spus vorbitorul — că vom munci în așa fel încît fiecare pionier să fie un școlar destoinic care să-și îndeplinească exemplar îndatoririle, să fie cinstit, demn, harnic, luptător entuziast pentru cauza Partidului Comunist Român, pentru fericirea poporului român.

Legămîntul nostru rostit astăzi, cu acest prilej, în fața partidului și întregului popor este «Pionierii vor continua cu cinste, cu demnitate și dîrzenie lupta generoasă și nobilă a partidului, a acelor care astăzi făuresc viitorul fericit al României socialiste».

●

ÎN CADRUL SOLEMNITĂȚII A LUAT APOI CUVÎNTUL TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU

care a spus:

Stimați tovarăși,

Dragi pionieri,

Doresc ca în numele Comitetului Central al partidului, al Consiliului de Stat și al Consiliului de Miniștri să felicit pe toți pionierii patriei noastre cu prilejul înmînării acestei înalte distincții a Republicii Socialiste România.

Acordarea acestui înalt ordin este un semn al prețuirii pe care Comitetul Central al partidului, conducerea statului o acordă organizației revoluționare a copiilor din patria noastră, organizație care în cei 20 de ani de activitate a desfășurat o muncă rodnică pentru educarea copiilor, a tineretului în spiritul patriotismului socialist, al dragostei față de partid, față de tradițiile glorioase ale poporului și partidului nostru, în spiritul prieteniei și frăției cu copiii, cu tineretul din țările care construiesc socialismul, cu tinerele generații din toată lumea.

Noi prețuim mult activitatea susținută dusă de organizația revoluționară a copiilor din România, alături de organizația revoluționară a tineretului, sub conducerea partidului, faptul că din rîndurile pionierilor au crescut zeci de mii de cadre de nădejde ale patriei noastre în toate domeniile de activitate, că mulți din cei care acum 15—20 de ani au primit cravata roșie de pionier sînt astăzi activiști de răspundere în numeroase domenii ale vieții sociale, se achită cu cinste de încrederea pe care le-o acordă partidul și poporul. Aș dori să exprim convingerea partidului nostru că și în viitor organizația pionierilor va desfășura o muncă tot atît de rodnică ca și pînă acum, făcînd totul pentru ca viitorul patriei noastre — tineretul — să fie educat în spiritul idealurilor comunismului.

Vă urez dumneavoastră, celor care conduceți organizația, tuturor cadrelor care muncesc în acest sector de activitate, deosebit de important, succese tot mai mari.

Urez tuturor pionierilor, tuturor copiilor patriei noastre multe succese la învățătură, viață fericită în România de mîine — comunistă.

Cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu a fost ascultată cu atenție și îndelung aplaudată de toți cei prezenți.

În semn de dragoste și recunoștință, un grup de pionieri înmînează conducătorilor partidului și statului insigna jubiliară a Organizației pionierilor.

Un grup de pionieri înmînează tovarășului Nicolae Ceaușescu un album cu imagini din expediția pionierească «Pe urmele insurecției naționale antifasciste din România — august 1944». Pioniera Magda Dragomirescu, elevă în clasa a VII-a a Școlii generale numărul 86 din Capitală, adresîndu-se tovarășului Ceaușescu, a spus: «Învățînd din eroismul, devotamentul și abnegația înaintașilor noștri, din sacrificiile comuniștilor români, ne pregătim pentru a deveni fii de nădejde ai scumpei noastre patrii, România socialistă. Recunoscători partidului drag, pentru tot ceea ce ne-a dăruit, încercăm să ne stăpînim emoțiile în fața dumneavoastră, dorind fierbinte să vedeți în noi viitorul națiunii române. Acum, cînd întregul popor se pregătește pentru întîmpinarea celui de-al X-lea Congres al Partidului Comunist Român, pentru sărbătorirea unui sfert de veac de la eliberare, noi, pionierii, fiii de nădejde ai patriei, aducem salutul nostru fierbinte în semn de recunoștință și dăruire, deosebite mulțumirii Comitetului Central al Partidului Comunist Român, dumneavoastră personal, tovarășe secretar general, pentru îndrumare permanentă și grija ce ne-o purtați.

Vă promitem că vom răspunde viitorului cu curaj și devotament așa cum ne-ați învățat, că alături de părinți vom contribui după puterile noastre la înflorirea scumpei noastre patrii».

Tovarășul Nicolae Ceaușescu a mulțumit pionierilor pentru frumosul dar ce i-a fost oferit.

După încheierea solemnității, tovarășii Nicolae Ceaușescu, Ion Gheorghe Maurer și ceilalți conducători de partid și de stat prezenți s-au întreținut cu membrii conducerii Ministerului Învățămîntului și Consiliului Național al Organizației pionierilor, cu pionierii prezenți și s-au fotografiat în mijlocul purtătorilor cravatelor roșii.

● ● ●

În aceeași seară, în prezența conducătorilor de partid și de stat, a avut loc la Opera Română un spectacol de gală dat de formațiile premiate la finala Festivalului cultural-artistic al pionierilor și școlarilor din țara noastră. Spectacolul a fost închinat aniversării a 25 de ani de la eliberarea patriei și a 20 de ani de la crearea Organizației pionierilor din Republica Socialistă România.

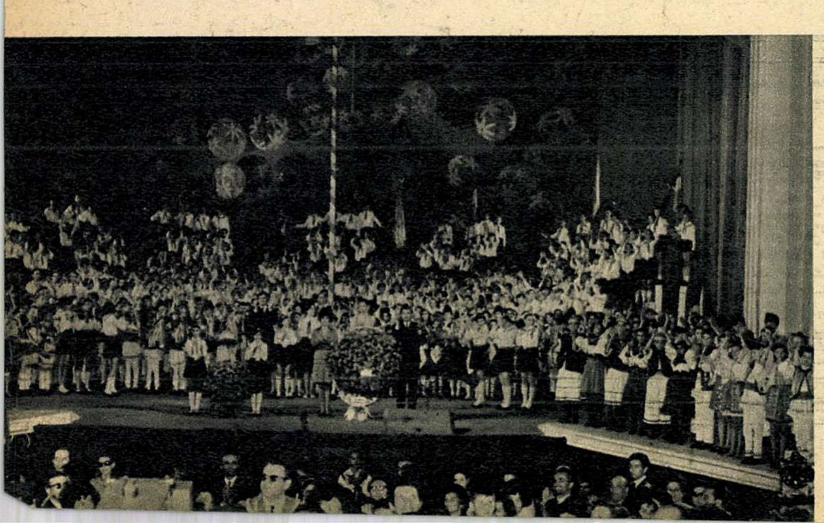

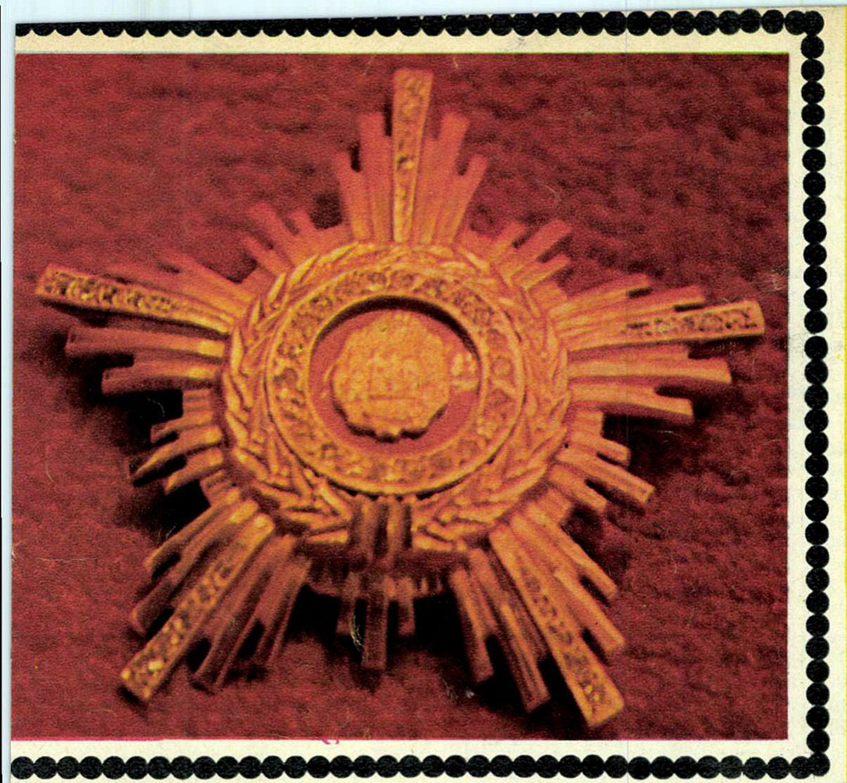

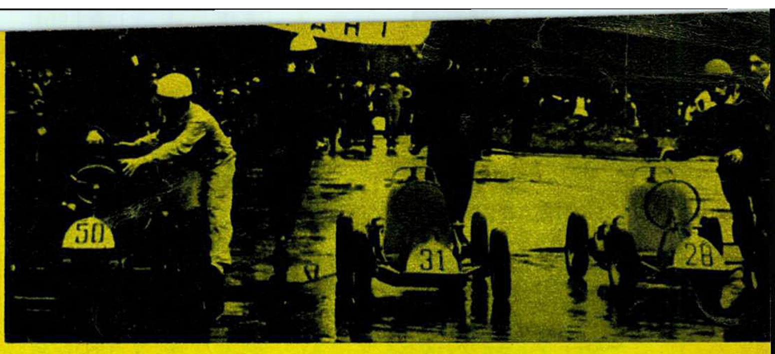

Raliul cartingului

La 8 iunie 1969, în cinstea celei de a XX-a aniversări a Organizației pionierilor, a avut loc la București primul raliu pionieresc de carturi organizat de Consiliul Național al Organizației pionierilor.

L-am ales pentru relatarea celor ce vor urma pe concurentul nr. 5 din motive temeinice. Explicația se găsește abia la sfîrșitul acestor rînduri. Recomandăm cititorilor să-și înfrîneze curiozitatea pentru a descoperi surpriza la momentul oportun. Așadar...

...CONCURENTUL NR. 5 POVESTEȘTE

— 16 județe, 71 de carturi... Cu municipiul București încă 8 carturi. Impresionant totul: pista, ghirlandele de stegulețe multicolore, oficialii... Mai ales oficialii. Zecile de motoare în funcțiune, carturile ca niște cai nărăvași... Și ploaia. O burniță care nu voia să se mai oprească. Fie. Voi alerga și pe burniță. Trebuie să fiu atent. Pista, în asemenea cazuri poate deveni periculoasă. Mai ales la curbe. Accidentele cele mai frecvente...

— Stop. Să discutăm puțin cu concurenții..

...DESPRE ACCIDENTELE DE CIRCULAȚIE

— Prin urmare, ce părere aveți despre accidentele de circulație?

Cristinel Pîlșoiu—Craiova: Trebuie să fii calm, foarte calm cînd conduci. Prin calm eviți posibilitatea de accidente.

Adrian Buta —Timișoara: Neglijența e o cauză a accidentelor. Trebuie să bagi bine la cap tot ce te învață instructorul și să dai importanța cuvenită tuturor elementelor.

Ovidiu Curta—Brașov: Trebuie respectate cu sfințenie regulile de circulație.

CONCURENTUL NR. 5 NE FACE CUNOȘTINȚĂ CU ALȚI DOI CONCURENȚI SIMPATICI

— Vi-l prezint pe Cristian Șuteu din Făgăraș. Vîrsta: 11 ani. Conduce cartul de 7 luni și vrea să se facă inginer mecanic. M-a impresionat siguranța cu care conduce și mai ales felul în care ia virajele. Acum e supărat. S-a calificat în semifinală și i s-a oprit motorul. Ce vrei, trebuie să înveți să și pierzi. Dar îi rezerv o surpriză plăcută la sfîrșitul competiției.

Acesta e Tomis Tache din Constanța, în vîrstă de 8 ani și jumătate. Mai are doi frați. Pe unul îl cheamă Ulisse, pe celălalt Helios. Tomis conduce o mini-motocicletă construită special, pentru el.

MOMENTE DRAMATICE

— Concurent 5, care au fost, după tine momentele cele mai dramatice ale cursei?

— Cînd numărul 8, din județul Brașov a pierdut startul în sferturile de finală.

A. WEISS

Foto: Gr. PREPELIȚĂ

(Continuare în pag. 5)

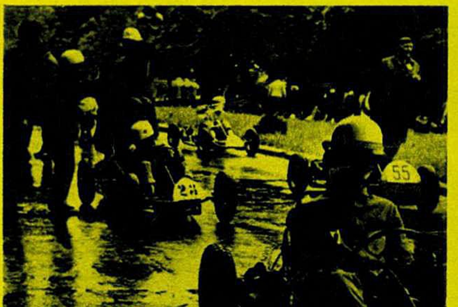

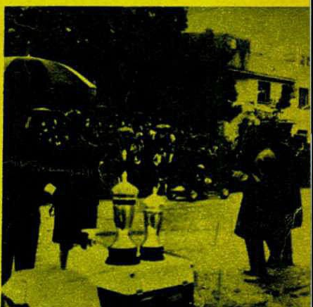

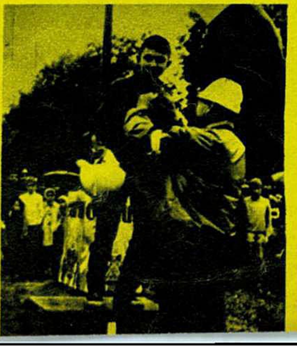

AI FOST PRIMIT ÎN RÎNDURILE UTECIȘTILOR

DIALOG CU TINEREȚEA

> **FORMAREA ȘI PREGĂTIREA TINEREI GENERAȚII CONSTITUIE O PREOCUPARE DE PRIM ORDIN A ÎNTREGII NOASTRE SOCIETĂȚI, CARE CONSACRĂ ÎNSEMNATE RESURSE MATERIALE ȘI UMANE INSTRUIRII PROFESIONALE ȘI CULTURALE A TINERILOR, EDUCĂRII LOR ÎN SPIRITUL IDEALURILOR ÎNAINTATE ALE UMANISMULUI SOCIALIST, AL RESPECTULUI FAȚĂ DE TOATE POPOARELE, AL ATAȘAMENTULUI PROFUND FAȚĂ DE CAUZA MĂREAȚĂ A PĂCII ȘI PROGRESULUI.**
>
> *Din Mesajul tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU adresat participanților la «Masa rotundă» privind rolul și contribuția tineretului la realizarea unui climat de pace și securitate în Europa.*

Mi-ar fi plăcut să fiu părintele care s-a trezit în zori, furișîndu-se în camera ta ca să-ți pună pe masă prima floare și să-ți dăruiască primul sărut al acelei zile. Mi-ar fi plăcut să fiu unul dintre colegii care te-au întîmpinat la școală, întrebîndu-te din ochi dacă ești emoționat, prinzîndu-ți apoi umerii cu brațul și invitîndu-te să te plimbi cu el cîteva clipe în tăcere. Mi-ar fi plăcut să fiu oricare din cei dragi și apropiați ție cu care te-ai întîlnit și ți-au adresat în ziua aceea cuvintele ce nu se rostesc în fiecare zi...

Mi-ar fi plăcut...

În ziua aceea de la mijlocul lui mai, tinere prieten, ai fost primit în rîndurile uteciștilor. A fost prima mare sărbătoare a adolescenței tale — și, sincer cu tine, așa cum am fost de cînd ne cunoaștem, îți mărturisesc că regretul de a nu mă fi aflat atunci în preajma ta nu-i o scuză de circumstanță. Am pierdut, crede-mă, unul dintre acele rare prilejuri cînd, martor al bucuriei tale, m-aș fi reîntîlnit cu propria-mi bucurie de acum aproape douăzeci și cinci de ani. Dar poate că nu-i tîrziu nici azi. Poate...

Aveam 15 ani în toamna lui '44. Nu, nu arătam ca tine, nu puteam să arăt ca tine; peste copilăria mea trecuseră tancurile războiului, cărțile pe care le citeam erau scorojite și arse de flăcări, serile vacanțelor nu le petreceam sub stele, ci în bezna și umezeala adăposturilor, la școală, adesea, sfîrșitul orelor nu mi-l anunța clinchetul suav al clopoțelului, ci sirenele cu glasul lor sfîșietor de viscol. De teamă să nu întîrzii la adunarea de primire în U.T.C., m-am sculat la miezul nopții, înspăimîntat că s-ar fi putut să nu se fi uscat singura mea cămașă, repetînd de zeci, de sute de ori fraza pe care aveam s-o rostesc în fața tovarășilor mei și care — mai țineți minte, Sandu Banu, Ion Mărgineanu? — pînă la urmă, s-a concentrat într-un unic cuvînt: mulțumesc! Mulțumesc pentru încredere. Pentru cinstea care mi se face. Mulțumesc pentru că mi se împlinește un vis... Am primit carnetul de U.T.C., dar au trebuit să treacă încă multe ore pînă să-l pot privi, să mă pot uita la fotografia care mă înfățișa în acele zile hărăzite să le port în suflet întreaga viață, fotografia plătită cu bani strînși, leu cu leu, din niște meditații date la vîrsta cînd eu însumi, desigur, aveam nevoie să fiu meditat; după adunare am plecat să scriem pe zidurile orașului lozincile înflăcărate ale acelui an zbuciumat, noaptea am făcut de pază la unul din sediile U.T.C.-ului, pe strada

Ne cheamă șantierele...

...ne cheamă bucuria ▸ cîntecului și jocului.

Slătineanu (chiar cu o zi înainte sediul fusese atacat de un grup de huligani) și abia în zorii zilei următoare am rămas singur cu carnetul, privindu-l și lipindu-l de piept, acolo unde inima se zbătea, transmițînd (lumii întregi, mi se părea mie) prin semnale Morse, cuvîntul FERICIRE...

Nu, nu arătam ca tine, tinere prieten, pentru că viața ta e alta, deși fericirea unei asemenea clipe ne apropie și ne aseamănă. Geneza clipei de neuitat a primirii tale în Uniunea Tineretului Comunist trebuie căutată în toți anii de pionierie, în primul tău jurămînt solemn de a trăi și a munci asemenea celor mai frumoși, mai nobili și mai cutezători oameni, comuniștii. Anii de frumusețe și romantism petrecuți în mișcarea pionierească te-au pregătit neîncetat pentru această clipă. Mai întîi, ei ți-au insuflat dragostea, marea și nesfîrșita dragoste pentru patrie, pentru poporul nostru, pentru partidul arhitect, constructor și poet al vieții noastre. Drumețiile pionierești te-au condus la izvoarele nepieritoarelor frumuseți ale acestui pămînt, te-au purtat prin locuri evocînd eroismul, demnitatea și ardoarea cu care străbunii s-au bătut pentru a-și păstra ființa națională, pentru libertate și dreptate socială. Ai văzut cu ochii tăi, săpat în marmura istoriei, drumul glorios al comuniștilor, oprindu-te să aduci omagiul celor care s-au jertfit pentru viața noastră de astăzi. Ai cunoscut pretutindeni hărnicia constructorilor, noblețea lor, atașamentul lor deplin la cauza partidului care este cauza scumpă a întregii noastre colectivități angrenate într-o exemplară operă de creație. Cercurile pionierești te-au deprins cu bucuria muncii, Olimpiadele și-au insuflat spiritul de emulație, focurile de tabără ți-au purtat visul cutezător spre anii cînd va trebui să dovedești cît de rodnice au fost comorile materiale și spirituale ce ți s-au dăruit.

Și iată că, în acea zi de mai, ți s-a acordat încrederea de a face parte din rîndul uteciștilor, ajutoarele de nădejde ale partidului, schimbul de mîine al comuniștilor de azi.

Mi-ar fi plăcut să fiu atunci lîngă tine, să te aud vorbind despre viața și visurile tale, despre drumul pe care ești hotărît să pășești neabătut, slujind cu înflăcărare poporului, societății noastre drepte, umane, privită cu admirație pentru efortul ei de a-și făuri un destin înălțător.

Mi-ar fi plăcut să fiu atunci lîngă tine, în clipa duioasă cînd îți luai rămas bun de la cravata roșie, simbolul copilăriei tale temerare, martora întregii tale formări și pregătiri pentru această zi a intrării în Uniunea Tineretului Comunist, pentru ziua unică și matură a vieții pe care îți doresc să ți-o aducă viitorul, cînd partidul te va primi în rîndurile sale.

Octav PANCU-IAȘI

LA MULȚI ANI, TOVARĂȘE ÎNVĂȚĂTOR!

Au înflorit iarăși fulgerele concentrice ale trandafirilor, teii își scutură din nou parfumul sfînt în lumina dulce a lunii, amintindu-ne ca întotdeauna marile armonii eminesciene, s-a împlinit a vară lumina rotundă a soarelui, anul școlar și-a pus obloane albastre, de vacanță, se apropie 30 iunie, și, ca în fiecare an la această dată, noi toți, tovarășe învățător, cei care sîntem, cei care am rămas mereu elevi, venim să vă spunem simplu, din toată inima: la mulți ani! Este o urare simplă, pentru că omul căruia i-o adresăm este simplu, așa cum simple sînt toate lucrurile esențiale în viață. Este o urare din inimă, pentru că inima lui întreagă ne-a dăruit-o cel căruia îi mulțumim acum, și-i vom mulțumi întotdeauna, că ne-a investit cu o calitate ce nu ne va părăsi cît vom trăi: calitatea de a învăța, de a iscodi, de a cunoaște orizonturi necunoscute încă. Noi, părinții noștri, frații noștri, am învățat să învățăm de la învățătorii noștri, de la profesorii noștri care, la rîndu-le, au avut profesorii și învățătorii lor, pe care nu-i vor uita niciodată. Fiindcă aceasta este nobila breaslă a luminii, iar luminii nu-i este dat să se stingă.

Și cu cîtă economie știți dumneavoastră să dăruiți această lumină! Douăzeci și șapte de litere ale alfabetului și zece cifre, amestecate între ele precum culorile în curcubeu, vă sînt de ajuns pentru a înzestra cu tezaure nepieritoare, rînduri de generații. Nu întîmplător, măcar o dată în viață, fiecare dintre noi a vrut să devină învățător, aducîndu-vă în felul acesta omagiul suprem, la care, sînt sigur, dumneavoastră nici nu v-ați gîndit.

Dar dragostea noastră, mărturisită față de dumneavoastră, este doar un strop de lumină de rouă pe lîngă marea dragoste pe care întregul nostru popor, partidul nostru, statul nostru, o poartă nobilei dumneavoastră misiuni de educare și formare a tinerelor generații. Drumurile de aur ale viitorului, pe care țara, acum, în ajunul celui de al X-lea Congres al partidului, și în anul sărbătoririi unui sfert de veac de la eliberarea de sub jugul fascist, și le croiește, trec și prin clasa dumneavoastră. Și noi știm cu toții că nu vă precupețiți eforturile pentru a face ca aceste drumuri să fie și mai luminoase și mai bogate. Iată de ce, de ziua dumneavoastră, încă o dată noi vă spunem: la mulți ani!

PETRE GHELMEZ

Raliul curajului

(Urmare din pag. 3)

Din grabă a înecat motorul. In fața lui, concurentul cu numărul 60 l-a depășit la tura a II-a.

Pe urmă am stat și am privit cursa următoare. 64 conducea frumos, urmărit acerb de 67. Avea cursa în mînă cînd, intră în patul de paie de pe margine. Reia cursa, conduce din nou și...pierde în ultimul tur.

O DEFILARE SUI GENERIS

— În pauza dintre serii și sferturi au defilat cîteva «curiozități». Un tractor cu remorcă și două motociclete construite de colegii din Zalău. Foarte interesant automobilul cu 4 locuri, construit de pionierii din Buzău. În fruntea lor, bineînțeles, micul Tomis pe miniaturala lui motocicletă.

VOCI DIN PUBLIC

Tiberiu Dăscălescu — *inginer: Să mergi la vîrsta asta pe o mașină construită de tine, este de-a dreptul formidabil!*

Zoe Constantiniu — *funcționară: Stau de 4 ore în ploaie și nu mă îndur să mă duc acasă.*

Maria Poenaru *(73 de ani): M-am dus să iau căpșuni din piață și nu mai ajung cu ele. Mereu zic: «după cursa asta plec», și stau s-o mai văd și pe următoarea.*

Medicul ambulanței de serviciu la concurs: *Sînt foarte mulțumit că... n-am avut nimic de lucru și am putut privi cursa în liniște.*

— Mulțumesc, numărul 5. Ai fost foarte amabil. Acum te rog să iei loc printre...

...PREMIANȚII RALIULUI

Pe echipe. Premiul I — **jud. Brașov;** *Premiul II* — **jud. Dolj;** *Premiul III* — **jud. Timiș.**

Individual: Premiul I **Ion Crîsnic (simpaticul nostru prezentator, concurentul cu nr. 5) Făgăraș — jud. Brașov — campion pe anul 1969;** *Premiul II* — **Sandu Pescaru (nr. 8) jud. Brașov;** *Premiul III* — **Constantin Sică (nr. 68) municipiul București;** *Premiul IV* — **Ion Lăncrănjan — jud. Brașov;** *Premiul V* **Ion Marian — jud. Brașov;** *Premiul VI* **Octavian Telea — Craiova — jud. Olt.**

Au mai luat diverse premii, cupe și plachete oferite de Automobil — Clubul Român:

Clara Tomșa — Satu Mare — cea mai bună dintre fetele concurente. Cristian Șuteu — cel mai tînăr concurent alături de simpaticul Tomis Tache. (Iată și surpriza promisă de nr. 5).

Mircea Bucur — Brașov — cel mai rapid concurent.

În afara premiului oferit de Consiliul Național al Organizației Pionierilor, județul Brașov a primit placheta Automobil Clubului Român pentru cea mai bună participare.

Bravo Brașovul! După trofeul MINITEHNICUS, primii în raliu. Succes și pe mai departe!

FLUXUL MARILOR CREAȚII

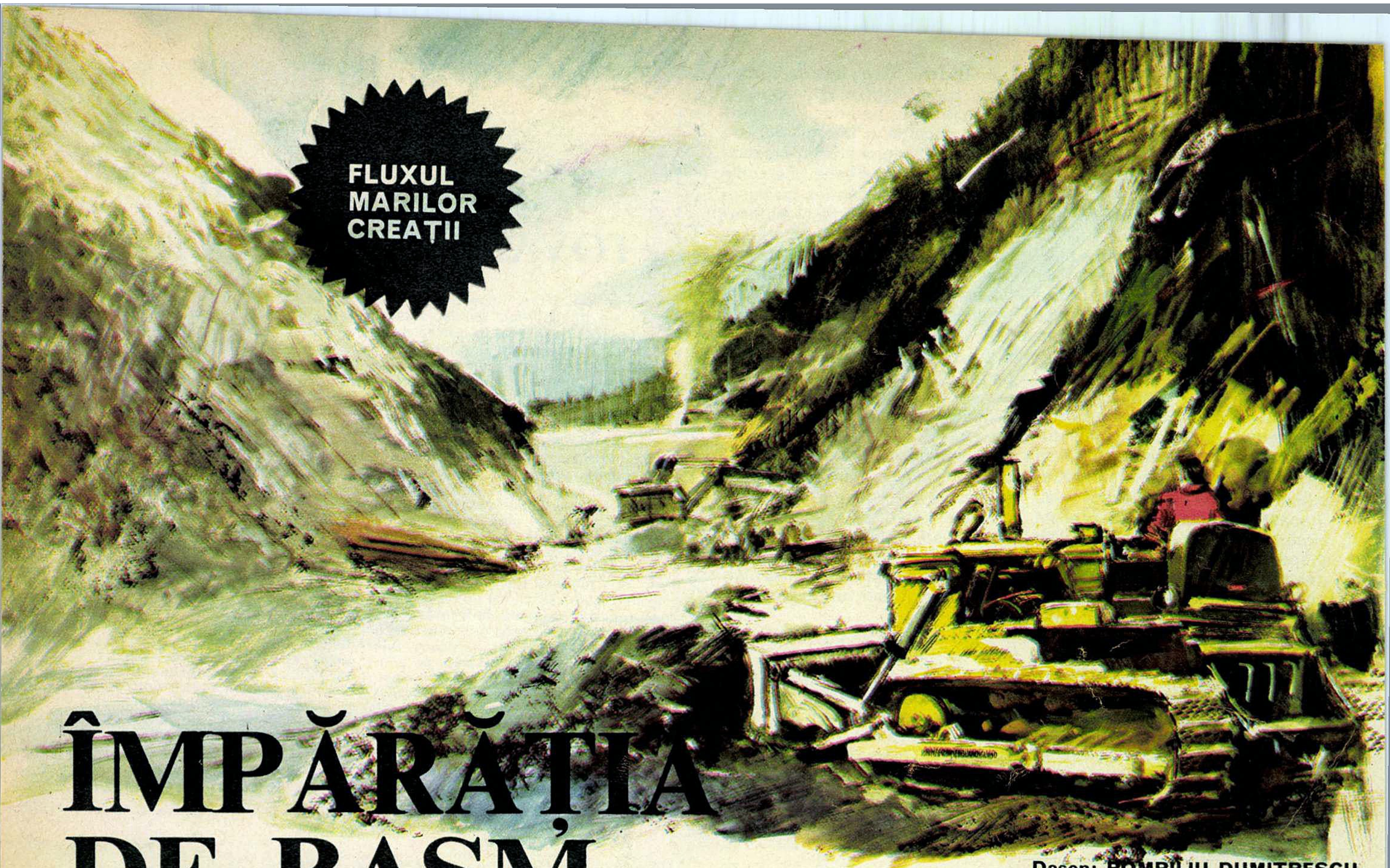

Desen: **POMPILIU DUMITRESCU**

ÎMPĂRĂȚIA DE BASM ȘI FANTASTIC A LOTRULUI

Reportaj de **MIHAI CARANFIL**

Foto: **GH. VINȚILĂ**

În împărăția Lotrului — pentru că de o împărăție este vorba — totul se petrece ca într-o adevărată împărăție de basm, în care lucrurile și dimensiunile ies din măsura obișnuită. De la realitate la fabulos nu există aici decît o graniță abia perceptibilă — un fir subțire, dar trainic, ce face ca oamenii să știe pentru ce toate acestea. Cunoaștem cu toții o poveste, născută și ea în Carpați, o poveste în care este vorba despre un tărîm și despre un alt tărîm, iar eroii urcă și coboară de pe un tărîm pe altul și trec acolo prin nenumărate peripeții. Tot așa, la Lotru, oamenii

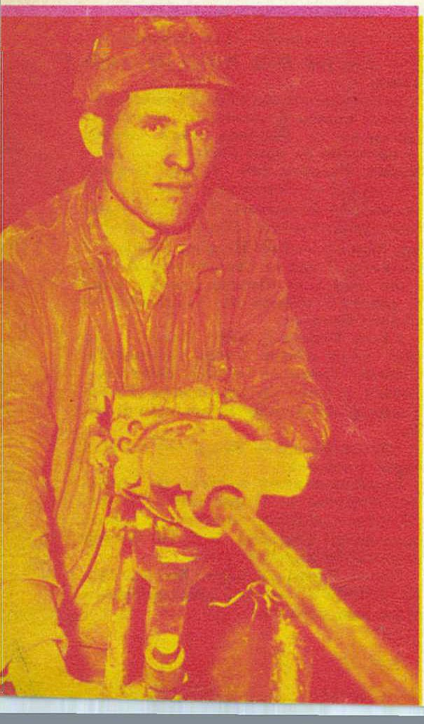

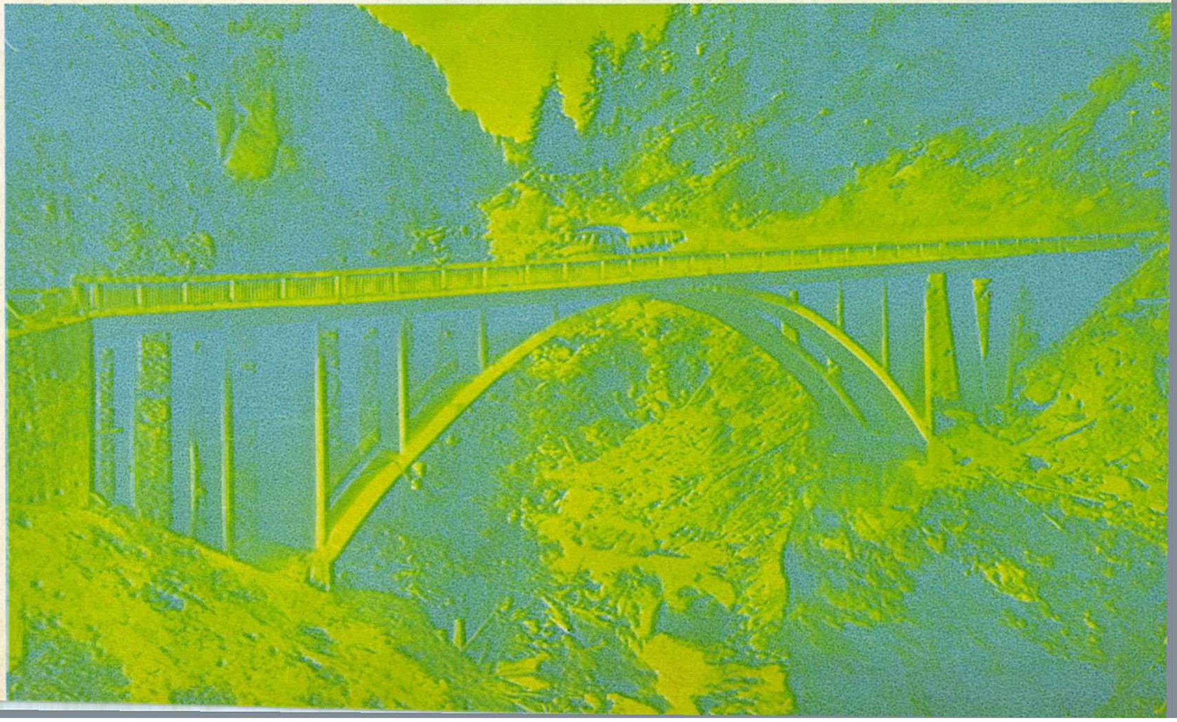

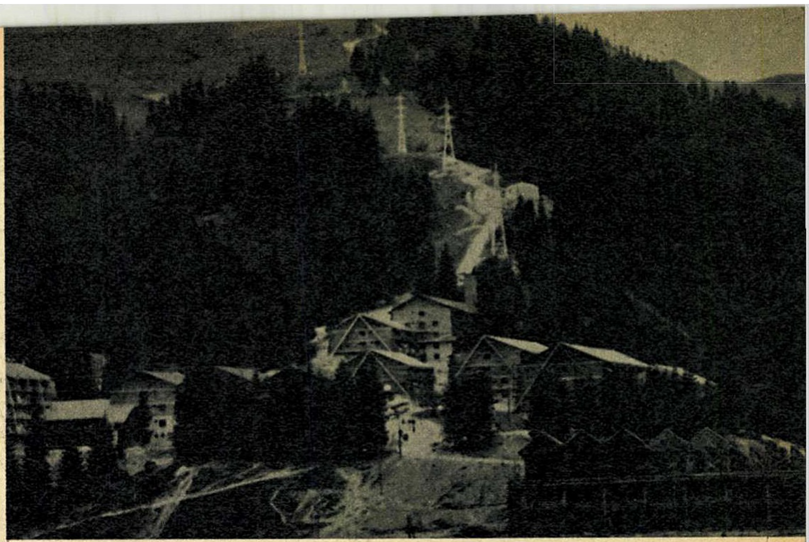

coboară sau urcă pătrunzînd în interiorul munților, iar ceea ce fac ei acolo nu este mai puțin de domeniul fantasticului. Să ne închipuim nişte munți înalți şi de o sălbăticie şi singurătate ca şi cum lumea i-ar fi uitat de mii de ani. Să ne închipuim că în munții aceştia, în care pornesc cascade ce abia acum au primit o denumire (una dintre ele se numeşte «Apa spînzurată» şi a fost botezată aşa de şoferii marelui şantier), deci să ne închipuim că în munții aceştia prăpăstioşi şi neumblați au venit dintr-o dată cîteva mii de oameni care s-au apucat să-i răscolească pe dinăuntru, săpînd galerii şi catedrale subterane pe o lungime de zeci şi zeci de kilometri. Mai mult de 150 de km va totaliza lungimea galeriilor subterane ce vor fi săpate aici pentru captările secundare, pentru aducțiunea principală, pentru conducta forțată, pentru galeria de fugă. Ele străbat în toate direcțiile, ca ramurile unui copac gigantic, tăriile Munților Căpățînei, ale Munților Lotrului şi ale Munților Parîng, într-un triunghi cu perimetrul de sute de kilometri. Am încercat să înțeleg cît mai exact întreaga țesătură interioară a viitoarei hidrocentrale de pe Lotru, am făcut adică o radiografie a munților, în parte imaginară, în parte cercetată cu privirea şi aşa am văzut că lucrurile se petrec aici ca în basmul amintit. Din coloniile lor — mici orăşele improvizate în cîte o poiană, într-o vale, la adăpostul unui perete stîncos ori pe vîrful unei coline, oamenii intră în galeriile pe care cîndva se va năpusti apa şi le tot adîncesc. Lumea din interiorul acestor galerii, la mulți kilometri depărtare de lungimea zilei şi de aerul pur al pădurii, este cu totul alta decît cea de afară. Este o lume a forței şi tenacității umane, a înfruntării dintre oameni şi dintre forțele oarbe ale vieții ce mocneşte înăuntrul munților. Munții trăiesc, stîncile, carnația lor de piatră trăieşte. Există roci care în contact cu aerul se umflă, se pulverizează, tot aşa cum există şi stînci care nu se lasă sfărîmate de oameni şi de maşinile lor. Venele munților, în care pulsează apa, se revarsă pe galerii. Presiuni uriaşe se încordează din răsputeri să astupe la loc cavernele pe care oamenii cu atîta îndărătnicie le sapă. În toate aceste împrejurări constructorii — aici li se spune constructori, deşi ei sînt mineri — se dovedesc mai tari, neînvinşi. Ei au unelte de cea mai modernă factură — trebuie să vorbim şi despre ele — dar principalele lor unelte sînt inteligența, cunoaşterea meseriei. La şantierul castelului de echilibru, în galeria aducțiunii principale, am văzut mai îndeaproape ce înseamnă acum şi aici, meseria minerilor. Meseria lor a suferit modificări substanțiale. Vechile unelte şi procedee au fost date uitării. În frontul de lucru al galeriei şi-au făcut apariția maşini de mare complexitate. Una dintre ele se numeşte «Jumbo» şi arată ca o sepie uriaşă, ale cărei tentacule se răsucesc continuu, perforînd peretele de piatră în mai multe locuri deodată, în aşa fel încît explozibilul ce se va introduce şi care va fi detonat să sape cît mai mari cantități. Maşina aceasta se conduce de pe un scaun ca de secerătoare, prin zeci de butoane şi manete. După ce maşina «Jumbo» şi-a făcut datoria, şi după ce s-a produs «puşcarea», o altă maşină îi ia locul. Ea încarcă piatra în vagonetele pe care o altă instalație i le serveşte, ca pe tavă. Apoi din nou intră în front maşina «Jumbo» şi ciclul reîncepe. Tunelul astfel obținut este apoi betonat, în urmă, de maşini care aruncă prin pompare, betonul. Cei care conduc aceste maşini sînt minerii. Altădată ei erau nevoiți să atace muntele cu perforatorul de mînă, cu tîrnăcopul şi cu lopata. Forța fizică a minerului — calitatea primordială ce i se cerea pînă nu de mult — este înlocuită acum prin forța inteligenței şi agerimii lui, prin funcționarea perfectă a reflexelor şi simțurilor. Am avut impresia, privind desfăşurarea operațiilor din galeriile hidrocentralei de pe Lotru, că mă aflu la bordul unui avion, cu piloți ce conduc un zbor fără vizibilitate, dar cu o maximă precizie, trasînd culoare cilindrice, de aer şi lumină, prin noaptea materială din adîncul munților.

Dar galeriile ce străbat munții sînt numai o parte din ceea ce înseamnă aici efort de construcție. Trebuie să vorbim şi despre baraje. Trebuie neapărat să vorbim despre cele cinci baraje ale viitoarei hidrocentrale. Cel mai mare dintre ele, barajul Vidra, se află la cota cea mai de sus a şantierului, la o altitudine de 1 300 de metri, într-o zonă de piscuri alpine, unde iarna începe în octombrie şi se termină în mai. Drumul pînă acolo, ei bine, drumul acela fantastic urmărind defileul prăpăstios al Lotrului este, cred, drumul de a cărui frumusețe te poți îmbolnăvi pe viață. Căci omul care a trecut o dată viaductul de peste cataractele Lotrului va fi obsedat ca de închipuirea grădinilor Semiramidei, va fi urmărit şi răscolit de imaginea rîului care se chinuie, se încordează gemînd, se foloseşte de cele mai teribile tertipuri ca să treacă prin strecurătoarea stîncilor dispuse într-o scară gigantică. Şi abia trecut de imaginea fascinantă a cataractelor eşti preluat ca într-un joc al ielelor de alte şi alte capcane ale celor mai neaşteptate întorsături de peisaj. Apoi, dintr-o dată, te pomeneşti deasupra unei văi moicome şi largi ce se deschide dintre ultimii pereți de stîncă ai defileului. Valea aceasta va fi viitorul lac de acumulare, iar cei doi pereți de stîncă vor sprijini, între umerii lor, barajul. Locul se numeşte Vidra şi va fi locul de convergență, creat de mîna omului, a 86 de rîuri, pîrîuri şi pîrîiaşe. Către locul acesta duc cele mai multe dintre galeriile pe care le sapă acum, minerii, cu maşinile lor ca nişte gigantice cîrtițe de oțel. Deşi încă n-a început umplerea barajului (va fi un baraj din arocamente, cu un miez de argilă — primul de acest fel ce se va construi la noi în țară), constructorii au aici de lucru pînă peste cap. Ei şi-au început activitatea în urmă cu doi ani şi de atunci au făcut toate pregătirile pentru marele concert. Au tăiat drumuri în stîncă, au mutat albia Lotrului, (i-au săpat un drum prin interiorul muntelui), au întins pînă aici rețeaua de înaltă tensiune (stîlpii au trebuit urcați pe creste cu elicopterul), au transportat marile excavatoare, au cioplit cei doi pereți de stîncă între care se va încorda barajul. Peste o lună sau două începe bătălia. Ca volum de materie strămutată, va fi egal cu mutarea unui munte dintr-un loc într-altul.

La 14 km de aici, mai jos, pe firul Latoriței se află un sat cu numele Ciunget. Aici, la 120 de metri sub stîncile ce țin în spinare satul, constructorii au săpat marile caverne — bolți de uriaşe temple — ale centralei subterane. Apa din lacul de acumulare va cădea de la o înălțime de 800 de metri (parcurgînd cei 14 km ai aducțiunii principale şi ai conductei forțate) în turbinele generatoarelor instalate în templul subteran de care vorbeam.

În interiorul acestor bolți subterane m-am simțit intimidat. În marile grote pe care le-a săpat natura în decursul mileniilor, sentimentul e de contemplație. Dar aici, unde grotele uriaşe au fost săpate de oameni ce roiesc pe lîngă tine, eşti covîrşit. Şi pentru că trebuia să-mi explic minunea aceasta, m-am apropiat de cel mai tînăr dintre oamenii ce se aflau acolo, socotindu-l mai puțin implicat în tot ce mă copleşea. Dar cît de «amarnic» m-am înşelat. Acest tînăr cu o înfățişare de adolescent, nu era altul decît inginerul de schimb, adică unul dintre oamenii investiți aici cu competența tehnică a conducerii întregului front de operații. Lucrează de 11 luni pe şantier, din facultate a venit direct aici, şi se numeşte Nicolae Bărbulescu. Se ocupă, acum, de betonarea bolții uzinei. Are 26 de ani...

Am spus, lumea subteranelor Lotrului este o lume de basm şi anume a basmului în care eroii trec de pe un tărîm pe altul şi săvîrşesc acolo acte incredibile, ca şi cum aşa şi numai aşa îşi dobîndesc adevărata valoare. Cu singura deosebire că basmele sînt rodul imaginației. Lotrul însă este o realitate — şi încă una dintre cele mai reprezentative pentru timpul socialist ce-l trăim.

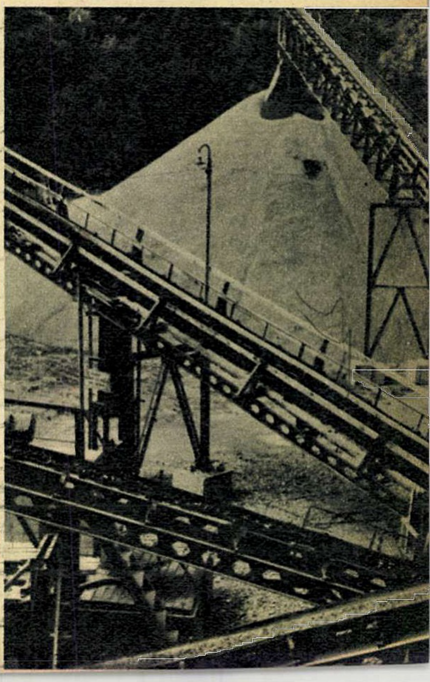

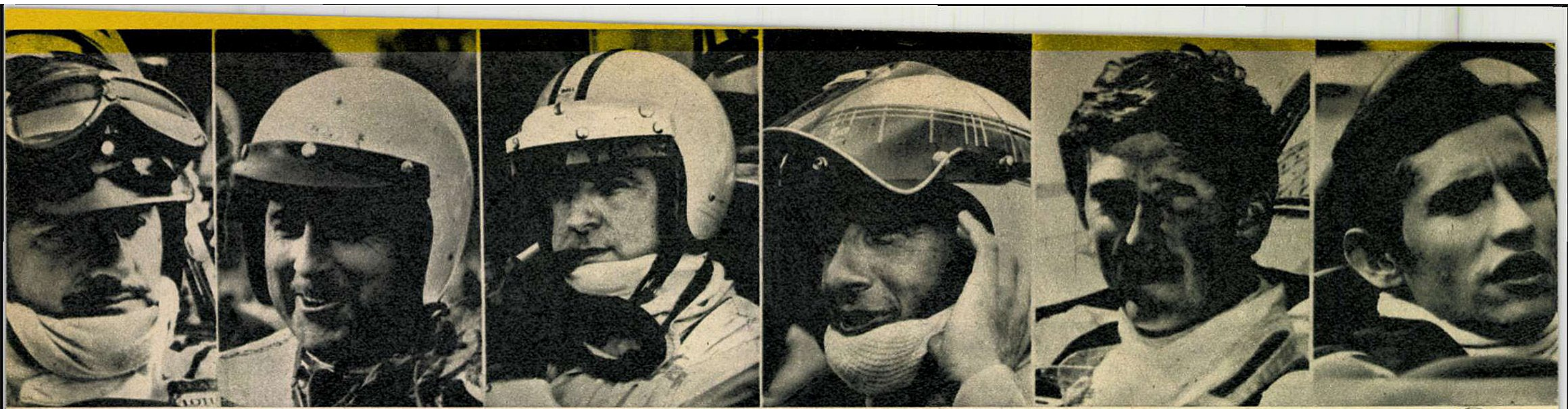

①

FULGERE * PE * ROȚI

de ANDREI BANC

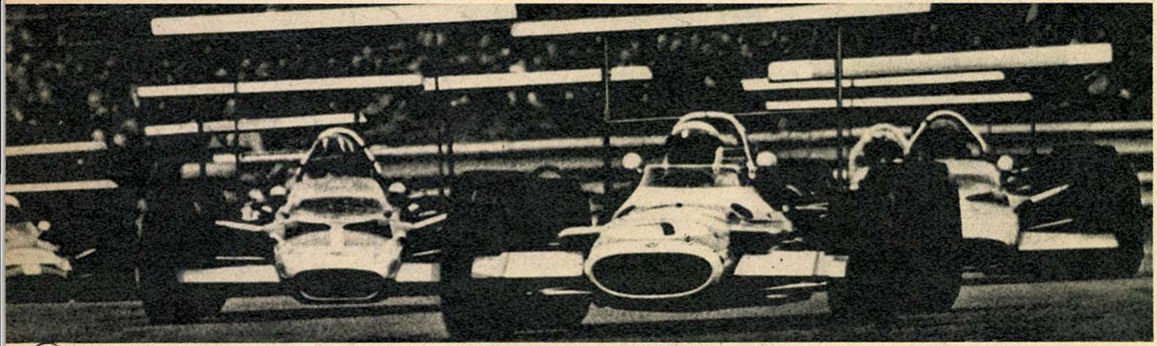

②

1. Faceți cunoștință cu principalii participanți la acest concurs. De la stînga la dreapta: **Graham Hill**, campion mondial; **Jack Brabham,** de trei ori campion mondial și **Denny Hulme,** liniștitul neozeelandez care a cîștigat campionatul în 1967. Lor li s-au alăturat stele de dată mai recentă: tînărul scoțian **Scot Jackie Stewart,** mîndrul austriac **Jochen Rindt** și copilul-minune al Belgiei **Jackie Ickx,** care poartă la rîndu-le coroana de campioni ai anului 1969.
2. Una dintre mașinile de curse prevăzute cu aripi este Ford V8 de 3 litri Formula I. În ultima lună aripile mobile au fost interzise. Sînt admise numai cele fixe, care nu pot depăși însă planul roților. Marele Premiu de la Barcelona de la 4 mai 1969 a fost ultima cursă în care au apărut acești bolizi înaripați.
3. Două mărci, două moduri de utilizare a aripii stabilizatoare. Lotus 49 B (plan I) folosește în față două aripioare veritabile, iar la spate un plan înalt, pe cînd Ferrari (plan II) preferă două «înotătoare» discrete și o aripă de mărime mijlocie, instalată mult mai în față.
4. Un unghi inedit pentru Fordul GT 40 (Sport), mașină care a cîștigat la 15 iunie a.c. cele «24 de ore» de la Le Mans. (Vezi și foto 9.)
5. Peste cîteva minute bolizii, în plină viteză, nu vor mai putea fi recunoscuți decît cu ajutorul obiectivului.
6. Un Porsche cu motor V8 de 2 996 cmc. Această marcă a întrecut pe Ford în cursa pentru titlul mondial al anului trecut. (Vezi și coperta I.)
7. Acest Alfa Romeo «33» continuă mica paradă a automobilului de curse pe care v-o propunem. O mașină în curs de perfecționare, ca totul în domeniul fulgerelor pe roți.
8. Alpine, un produs Renault, menit să cucerească inimile iubitorilor de viteză.

Cele «24 de ore» de la Le Mans reprezintă un carusel de peste 13 km pe care cca 50 de mașini se învîrtesc fără oprire cu peste 200 km/h... Ieșind din virajul Ford, șicană a pistei, în formă de S, care obligă pilotul să frîneze, mașina se năpustește în linie dreaptă prin fața tribunelor, într-un urlet disperat al motorului forțat la maximum. E un urlet prelung de mecanică adusă la limita rezistenței, un vuiet ca de avion înaintea decolării. O clipă — o mașină colorată și bizară, o lovitură puternică, asurzitoare în timpan (dacă stai paralel cu pista), senzația unei vibrații în stomac, un vuiet formidabil și bolidul a trecut. În clipa următoare — altul. Dacă fulgeră două, trei alături e infernul dezlănțuit pe roți. Dar tocmai acest zgomot face deliciul amatorilor și al piloților, unii dintre aceștia din urmă montîndu-și chiar tuburi de orgă la eșapament. Prin tot acest vacarm se strecoară muzica difuzoarelor, anunțurile de reclamă, cele privind cursa. Iar zeci de mii de oameni, mai ales tinerii, stau cu aparatele de fotografiat la ochi, ca vînătorii la pîndă, încercînd să prindă într-a 500-a parte dintr-o secundă figura încordată a piloților la volan.

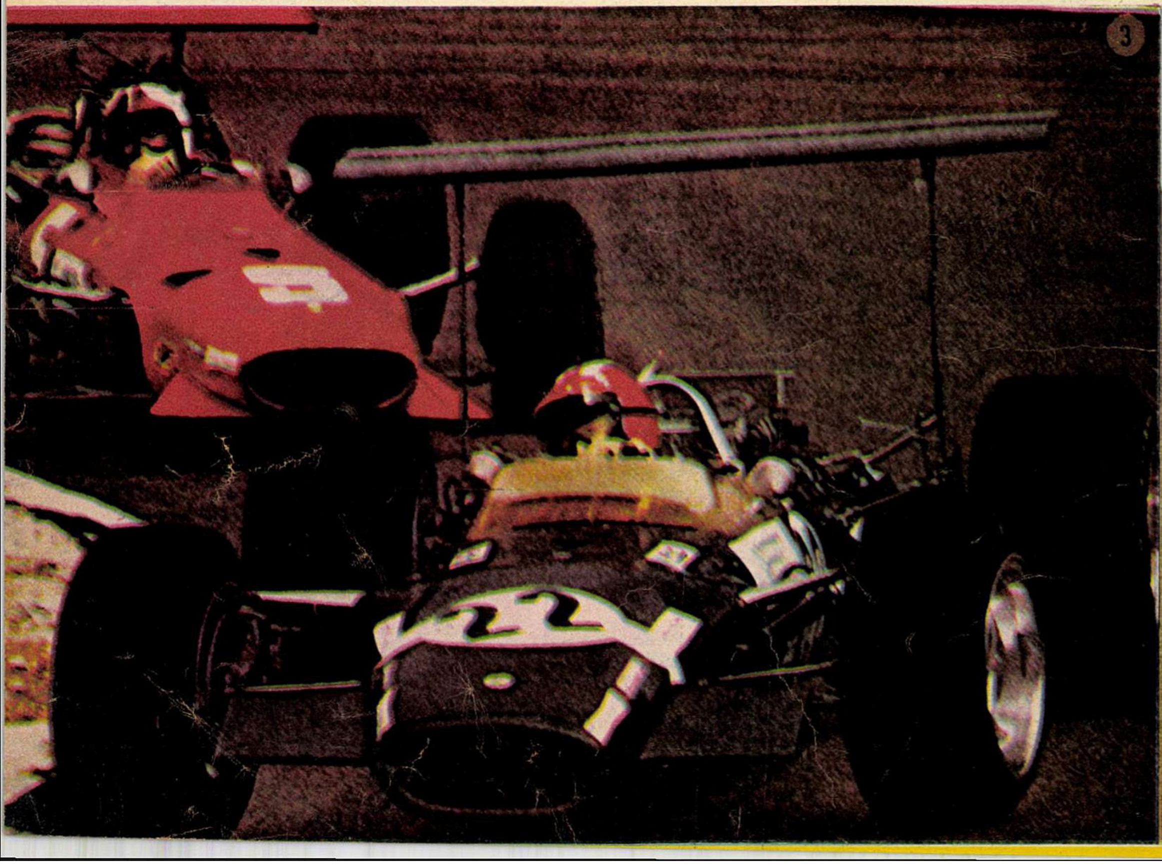

③

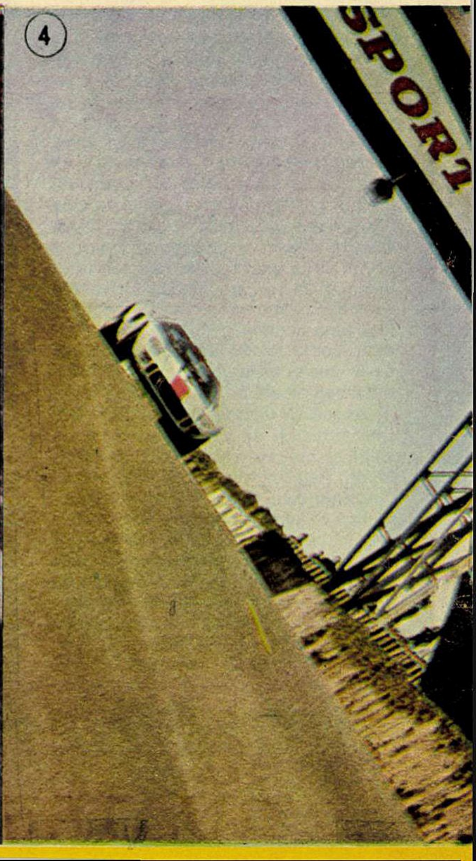

④

S-ar părea că în secolul nostru, sau în orice caz în această a doua parte a sa, fotbalul e sportul cel mai răspîndit. Aparențele înșeală de data aceasta. Specific unui ev caracterizat prin triumful tehnicii în toate domeniile, prin ritmul tot mai rapid al vieții, automobilismul a devenit de fapt sportul nr. 1. În el se împletesc tehnici și tehnologii dintre cele mai avansate cu exploatarea aproape la limită a resurselor umane. Nu există azi nici un gen de manifestare sportivă care să atragă 400 000 de spectatori deodată, cum se întîmplă cu cele «24 de ore» de la Le Mans și cu cele «500 de mile» de la Indianapolis. 48 de milioane de oameni asistă anual în S.U.A. la cursele de automobile (mai mulți decît la basseball, fotbal american și baschet la un loc). În fiecare săptămînă au loc pe glob zeci de competiții automobilistice. E firesc ca acesta să fie sportul nr. 1 într-o lume ce numără de acum 180 de milioane de mașini, cărora li se adaugă anual alte 12 000 000.

Dragi cititori! Vreți să deveniți piloți de curse? Pentru asta aveți nevoie, deocamdată, de un cart! Ei bine, îl puteți obține GRATUIT, cu condiția să urmați indicațiile pe care vi le vom da în numărul viitor!

Noțiunea de mașină «sport» și-a schimbat cu mult conținutul în ultimele două decenii. Să ne gîndim că azi automobilele de mică cilindree: 900—1 200 cmc (Fiat 850 coupé sport, Fiat 128, BMLC Cooper) trec de 140 km/h, viteză întîlnită înainte vreme numai în competiții. Există alte cîteva zeci de modele capabile să atingă 180 km/h, toate fabricate în serii relativ mari. Iar unele limuzine (destinate totuși turismului și nu sportului) cum sînt modele din gama firmelor Lamborghini, Maserati, ISO, Ferrari se apropie de 300 km/h. Deci, accesul spre vitezele caracteristice competițiilor e deschis practic oricui. Acest fapt impune constructorilor obligații deosebit de severe în ceea ce privește asigurarea securității automobiliștilor, care în marea lor majoritate, deși și-au cumpărat mașini rapide, nu au nici pregătirea, nici reflexele necesare pentru a le stăpîni la viteze mari. Siguranța în exploatare la care au ajuns azi turismele de mare serie se datorează în modul cel mai direct mașinilor de curse. De aici au împrumutat ele frînele cu disc, ventilate, de aici circuitele duble de frînare, farurile cu halogeni (cu iod ș.a.), ștergătoarele de parbriz cu două viteze, caroseriile din masă plastică ori cauciucurile capabile să reziste la rulaj îndelungat cu mare viteză, uleiurile speciale pentru turații ridicate, roțile în aliaj ușor. Cursele pe circuit sînt poligonul experimental al mașinii «domestice».

(Continuare în pag. 12)

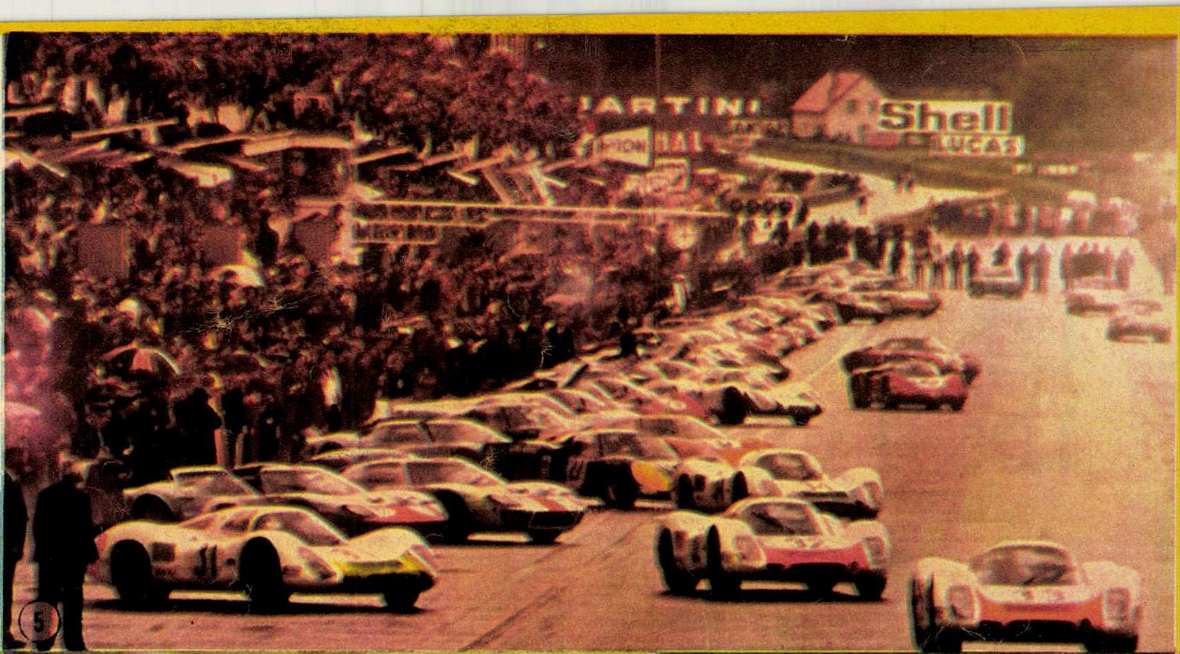
⑤

⑥

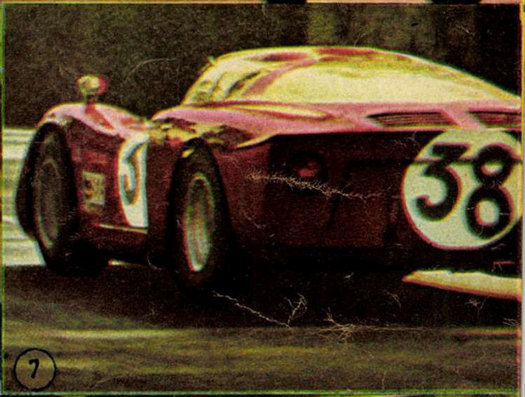
⑦

⑧

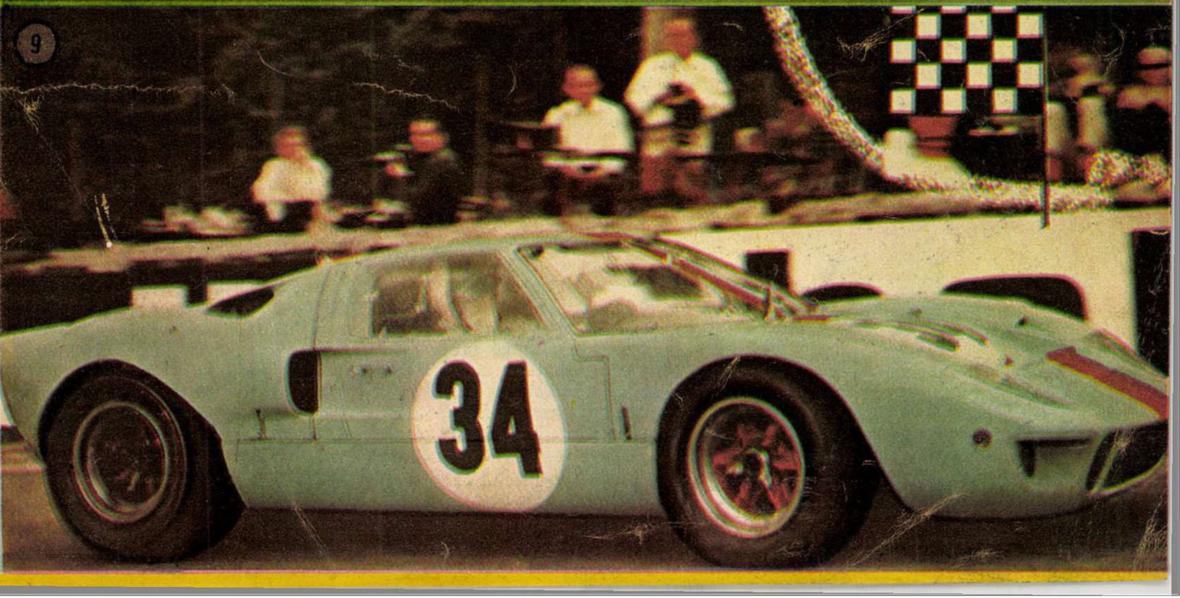
⑨

EMINESCU
UN NUME ROSTIT ÎN TOATE LIMBILE

Vă vorbeşte conf. univ.
ZOE DUMITRESCU-BUŞULENGA

Se petrece, în legătură cu marile valori ale lumii, un proces obiectiv (deşi uneori lent, durînd decenii sau chiar secole) de înălţare a lor pe cerul universalităţii. Peste gusturi personale şi subiective, peste eforturile unor oameni de a-şi face cunoscute cu orice preţ numele, timpul cel mare al lucrurilor durabile ridică el singur pe acest cer faimele fără moarte. Cu Eminescu, acest proces se verifică în chip desăvîrşit. Coborîtor din neamul nostru de păstori şi plugari, poetul s-a înălţat, la 80 de ani de la moarte, în lumea stelelor de mîna întîia, între care i se află locul firesc.

Evoluţia lui Eminescu spre universalitate care coincide cu procesul răspîndirii operei în întreaga lume a fost lentă şi sigură, datorită cuprinzătoarei, uimitoarei platforme de idei şi sentimente pe care se înalţă creaţia lui. La sfîrşitul secolului XIX, doar cîteva dintre poeziile lui erau publicate în modeste antologii germane (cu începere din 1881) şi italiene (1887—90). Un basm, **Făt frumos din lacrimă**, deschidea seria traducerilor în limba franceză, prin publicarea la Paris, în 1890. În 1898 apărea Eminescu şi într-un volum la Copenhaga în limba daneză.

Preţuirea tot mai mare arătată de filologi şi poeţi în secolul următor s-a cristalizat în tălmăciri tot mai numeroase, se pare că pînă astăzi în 25 de limbi, printre care chineza, japoneza, engleza, rusa, araba, greaca, spaniola, armeana.

Dar traducerile oricît de bogate dintr-un autor nu înseamnă totuşi pătrunderea lui în adîncime: ele semnifică o anumită luare de contact, o curiozitate binevenită a publicului pentru un artist, o etapă de fapt pregătitoare pentru înţelegerea şi preluarea în spiritul operei, nu în litera ei.

Momentul în care un creator intră în conştiinţa universală este acela al apariţiei marilor studii despre el şi operă. Abia atunci se aşază raporturile exacte între noul venit şi cei vechi, abia atunci se trece la explorarea universului său de gîndire şi simţire, la studiul comparat al temelor, motivelor şi la concluziile care stabilesc înălţimea zborului său de imaginaţie, adevărul palpitant al vieţii cuprinse în operă şi mai cu seamă puterea şi poezia cuvîntului ce exprimă toate aceste lucruri.

Si în anii aceştia ai noştri, cînd prestigiul românesc este atît de considerabil sporit peste hotare, au început să se arate semnele sigure ale preţuirii în adînc date poetului Eminescu. La Veneţia, în 1964, o întîlnire internaţională, un **Convegno Eminescu,** stabileşte pentru întîia oară, printr-o participare românească şi mondială, caracterul de universalitate al creaţiei poetului, aşezat fără emfază, cu simplitate, alături de Dante, Goethe şi alţi mari ai lumii. De altfel, Buletinul **Eminescu,** ce apare la Roma semestrial, cu începere din 1967, continuă acest spirit al primului Convegno,de afirmare a interesului crescînd faţă de poetul român, de consemnare a celor mai noi studii şi cercetări de eminescologie. Iniţiatoarea, împreună cu un grup de eminenţi profesori şi oameni de ştiinţă italieni, este Rosa del Conte, titulara catedrei de limbă şi literatură română de la Universitatea din Roma, autoarea unei deosebit de profunde cercetări monografice asupra poetului român, intitulată **Eminescu o dell' Assoluto** şi apărută în 1961.

La Paris, la Sorbona, savantul francez Alain Guillermon, dedică anual cursuri şi seminarii cercetării operei eminesciene, căreia i-a adîncit într-un amplu studiu sursele.

Filologii şi stilisticienii insistă asupra valorii cuvîntului, înnoitoare în limbile romanice, la Eminescu. Savantul maghiar Laszlo Galdi a publicat în 1964 o amplă investigaţie pe acest tărîm în **Stilul poetic al lui Mihai Eminescu.**

Un mare lingvist american afirma că a învăţat româneşte pentru a-l citi pe Eminescu. Preşedintele italian al Comunităţii Europene a Scriitorilor, Giuseppe Ungaretti, scriind odată despre Eminescu îl alătura lui Dante, Leopardi, Vigny, Rimbaud şi conchidea: «Poet cu sentimentul chinuit şi ars pînă la atingerea acelei înalte splendori care face din el unul din cei mai mari poeţi ai timpului său şi ai tuturor timpurilor, Eminescu rămîne pentru totdeauna unul din maeştrii cuvîntului poetic profund inspirat».

Iar Bernard Shaw, prefaţînd o traducere în limba engleză a versiunilor eminesciene, exclamă, uimit de lectura neobişnuită, că ar dori să găsească un Delacroix pentru a o ilustra şi un Berlioz pentru a o transpune în sunet.

Şi acestea sînt numai cîteva mărturii ale rezonanţei cuvîntului eminescian în lume! Şi acesta este numai începutul unei grandioase traiectorii viitoare!

„Fiind băiet păduri cutreieram“

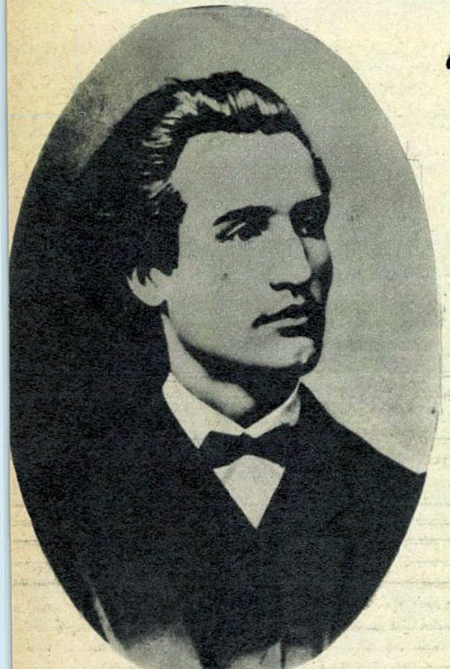

Am asistat cu o reală plăcere la itinerarul «În jurul poeziei eminesciene» pe care l-a parcurs cercul literar al Şcolii generale nr. 164 din Bucureşti, îndrumat de profesoara Geta Costin-Kelner. Fiecare participant a ţinut să contribuie la reuşita întrunirii, unul recitînd, altul prezentînd o fotografie mai puţin cunoscută a poetului, ceilalţi discutînd, foarte informaţi, articole şi cărţi referitoare la creaţia eminesciană.

Am ales pentru voi cîteva gînduri ale tinerilor iubitori ai poeziei lui Mihai Eminescu.

Florin Bărbulescu, cl. a VII-a: *Eminescu este poetul de a cărui operă nu mă despart niciodată. Sînt poezii pe care le recitesc de zeci de ori, ca de pildă «Luceafărul» sau «Glossa», ori «Printre sute de catarge» şi «Scrisorile». Universul eminescian este vast. Poezia sa filozofică abia dacă o înţeleg, dar îmi place poezia şi-mi place mai ales Eminescu şi am de gînd să citesc mult.*

Doina Podoleanu, cl. a VII-a: *Îmi place să citesc despre copilăria lui Eminescu. Poate pentru că şi eu mai sînt copil, sau poate că-l iubesc pe Eminescu şi pentru că după cîte ştiu, singura perioadă fericită a vieţii sale a fost copilăria. Mi se întîmplă să închid cîteodată ochii şi să-l revăd aievea pe Eminescu la vîrsta mea. Atunci mi-l închipui elev, în odaia plină de cărţi a lui Aron Pumnul, profesorul său. Îl văd citind la fitilul tremurînd al lămpii, pînă tîrziu în noapte, aşa cum îl descrie Călinescu. Alteori, mi-l închipui pe Eminescu copil, umblînd pe cărări de pădure, pe lîngă izvoare sau întins pe iarbă, ascultînd murmurul vîntului. Locurile pline de farmec ale copilăriei i-au inspirat poetului o poezie senină, plină de lumină.*

Mihai Codiţă, cl. a VI-a: *Ca să continui ideea colegei mele, aş vrea să spun că de obicei noi nu acordăm naturii, frumuseţii ei atenţia cuvenită. Eminescu însă, cu un dar unic, a ştiut încă din copilărie să surprindă fiecare sunet, fiecare mişcare a pădurii, a ierbii, a rîului. El simţea fiecare vibraţie a naturii, era fascinat de ea, se contopea cu ea. Îmi reamintesc acestea de cîte ori aud versurile mele preferate: «Fiind băiet păduri cutreieram...». Acel care avea să reînnoiască expresia poeziei româneşti a ascultat cu atenţie toate nuanţele limbii poporului ca să poată găsi expresia cea mai potrivită pentru a-şi îmbrăca simţămintele şi gîndurile. Călinescu povesteşte că Eminescu, în peregrinările sale din tinerete prin ţară, a umplut carnete cu însemnări, cu expresii folosite în graiul popular. Din folclorul nostru şi-a luat Eminescu comori de preţ pe care le-a transformat în comori şi mai de preţ.*

Camelia Dabija, cl. a VI-a: *Pînă atunci crezusem că poezia se scrie uşor, dar am fost printre acei, din cadrul cercului literar, care am văzut, la Biblioteca Academiei, unele manuscrise ale lui Eminescu şi variantele unor poezii. M-au uluit: însemnări, ştersături...Totul vădea o muncă plină de migală pe fiecare cuvînt. Cred că de aici au izvorît versurile sale vehemente împotriva acelor poeţi*

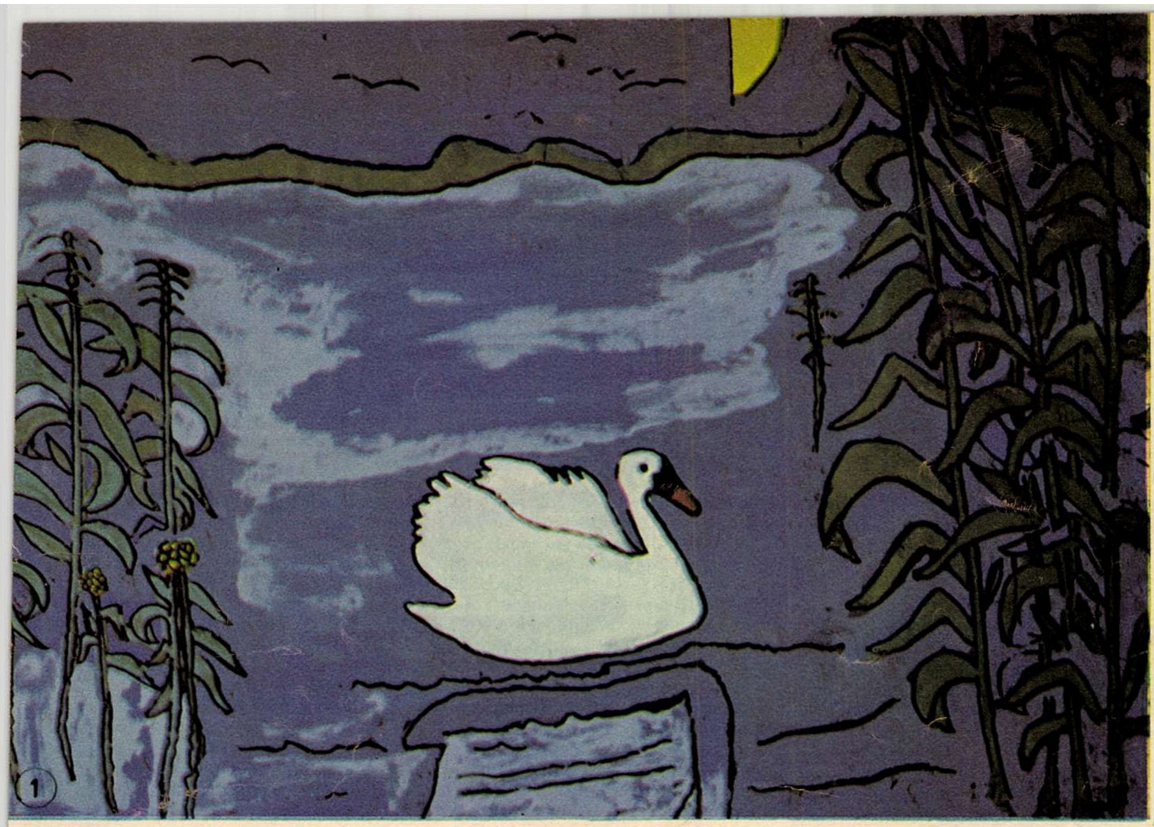

NICOLAE IORGA:

Aşa cum vorbea el, în ritmuri de muzică îmbătătoare şi tainică, oricine dintre cei umili putea să se mîngîie şi să se îndemne, să învețe şi să fie mai bun: rostul armonios al lumilor găsise încă un glas omenesc prin care să se învedereze întrucît e îngăduit aceasta ...

TUDOR ARGHEZI:

În Eminescu e dragoste şi durere de dragoste...

PERPESSICIUS:

Eminescu este, şi rămîne, pentru noi, un Everest al lirismului, pe care generații după generații îl vor urca, fără ca vreodată să ajungă pînă la creştetul încununat de soare şi de ninsori.

care scriu fără profunzime: «E uşor a scrie versuri/ Cînd nimic nu ai a spune/ Înşirînd cuvinte goale/ Ce din coadă au să sune».

Ion Gîlcă, cl. a VI-a: *Mă simt totdeauna atras să aflu cîte ceva despre prietenia dintre Eminescu şi Creangă. De ce aceste firi deosebite s-au simțit atît de atrase? Îmi place să-mi imaginez bojdeuca lui Creangă unde-şi petreceau serile cei doi prieteni, masa la care se ospătau şi purtau lungi discuții, apoi Dealul Ciricului de pe înălțimea căruia priveau Iaşul. Aş vrea să studiez cît mai multe documente despre această prietenie. Trebuie să fi fost foarte frumoasă dacă, într-o scrisoare, glumețul Creangă lansează prietenului o chemare atît de patetică: «Vino, frate Mihai, vino, căci fără tine sînt străin».*

Aurelia Ionescu, cl. a VI-a: *Îmi place mult poezia «Printre sute de catarge». Am ales s-o ilustrez pentru expoziția noastră. Colegii au spus că-i bun desenul, dar eu nu sînt mulțumită. Am înțeles metafora: «Printre sute de catarge/ Care lasă malurile/ Cîte oare le vor sparge/ Vînturile, valurile?...» Dar n-am reuşit s-o redau. Corăbiile plutind pe ape albastre, pe care le-am desenat, redau cuvîntul exact al poeziei, dar nu şi ceea ce Eminescu a vrut să înțeleagă prin imaginea pe care a creat-o.*

Viorela Goşiman, cl. a VII-a: *Îmi plac poeziile de dragoste ale lui Eminescu: «De ce nu-mi vii», «Pe lîngă plopii fără soț», «Atît de fragedă» şi altele. Îmi place să-mi închipui că toate au fost dedicate Veronicăi Micle, deşi din cartea lui Călinescu reiese că n-a fost tocmai aşa. Am încercat să realizez o suită de desene pe această temă. Mi l-am închipuit pe poet aşteptînd cu melancolie, cu tresăriri de emoție, aşa cum însuşi poetul a spus-o în versurile: «De departe-o văd venind/ Şi-aş voi să mi se pară». Am să reiau şi-n alte desene teme din poezia lui Eminescu.*

Şi-au mai spus în această discuție cuvîntul Carmen Neagoe, Maia Cioc, Daniela Pîrvu, Florin Călin, Valeriu Jianu, Irina Benea.

B. CARAGIALE

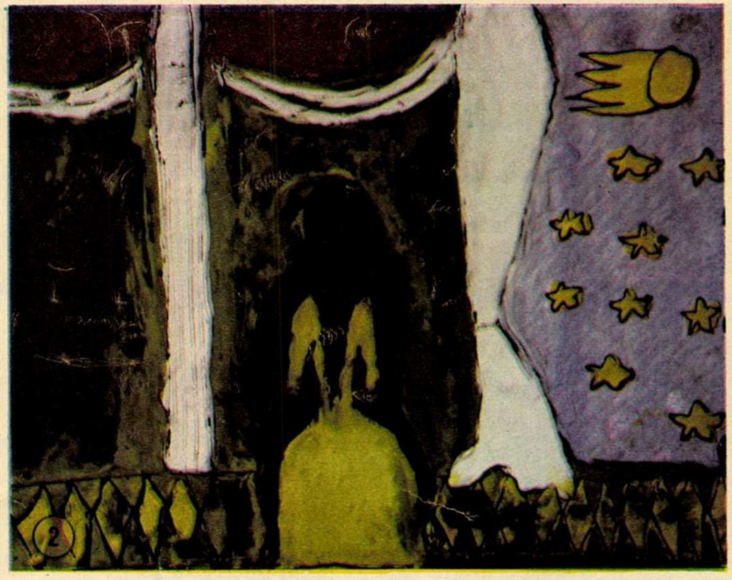

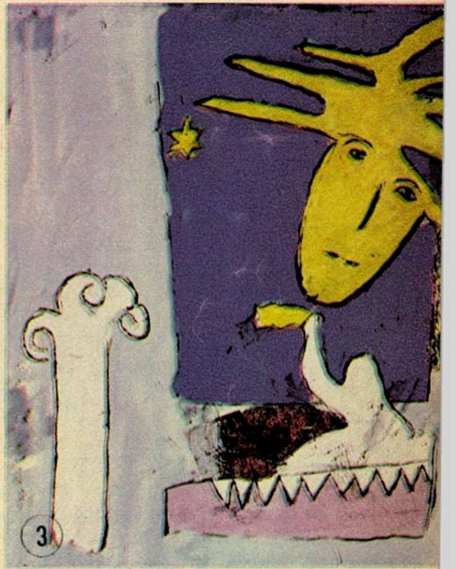

Din expoziția de picturi pe sticlă, cu subiecte, dedicate poeziei lui Mihai Eminescu, organizată la Şcoala generală nr. 164, Bucureşti.

1. Lacul (Iolanda Ivaşcu, cl. a VI-a) 2. Luceafărul (Anişoara Nanu, cl. a V-a) 3. Luceafărul (Tiberiu Țiulete, cl. a VI-a) 4. Dintre sute de catarge (Sorin Pedestraşu, cl. a V-a).

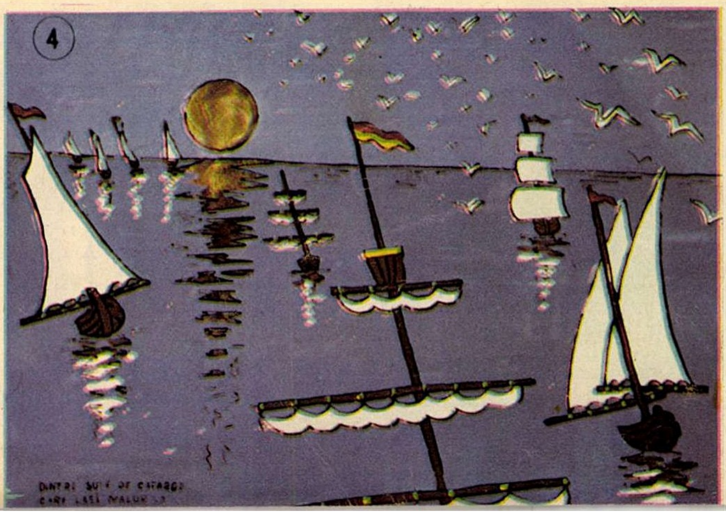

EMINESCU DESPRE...

...Literatură

«O adevărată literatură trainică care să ne placă nouă şi să fie originală şi pentru alții nu se poate întemeia decît pe graiul viu al poporului, pe tradițiile, obiceiurile şi istoria lui, pe geniul lui».

«Pleiada scriitorilor noştri cei mai buni: Alecsandri, Negruzzi, Bolintineanu, Donici, Bălcescu şi alții, ştiau o limbă frumoasă, vrednică şi înțeleasă de opincă şi de vodă».

...Poezia populară

«Dacă în autorii antichității plini de adevăr, de eleganță, de idei nimerite şi care vor rămîne pururi tineri găsim un remediu în contra regresului intelectual, nu vom uita că şi în timpurile noastre există un asemenea izvor pururea reintineritor: poezia populară, atît cea de la noi cît aceea a popoarelor ce ne înconjoară».

FULGERE PE ROȚI

(Urmare din pag. 8—9)

PUTERE TOT MAI MARE LA CAPACITATE TOT MAI MICĂ

Acesta e drumul pe care se dezvoltă construcţia maşinilor de curse, de la Renault-ul cu care Szisz cîştiga prima ediţie a celor «24 de ore» în 1906 (13 000 cmc — 107 km/h—90 cp.) şi pînă la Lotusul cu care Graham Hill cucerea titlul de campion mondial în 1968 (2 993 cmc — 280 km/h — 410 cp.). Să nu uităm însă că Alfa-Romeo a prezentat anul trecut la Le Mans modelul «33» avînd numai 1 996 cmc, dar capabil să atingă 290 km/h. El s-a luptat aproape de la egal la egal cu cîştigătoarea cursei, Ford-ul GT 40, (4942 cmc — 325 km/h). Ne aflăm, în general, în faţa unui efort continuu de a ameliora performanţele prin reducerea capacităţii cilindrice paralel cu mărirea turaţiei şi a compresiei, alături de o serie de alte perfecţionări tehnice. Efortul acesta nu e determinat de considerente pur sportive. Dimpotrivă. El are la bază tendinţa fabricanţilor, ce se orientează după cea a publicului, de a oferi modele ieftine, de mică cilindree, capabile însă de performanţe ridicate. De aici necesitatea de a experimenta în curse materiale şi soluţii constructive capabile să răspundă unor asemenea deziderate. S-a ajuns astfel la 10—12 000 turaţii pe minut, ceea ce pune serioase probleme în ce priveşte echilibrarea arborelui cotit, calitatea resorturilor de supapă (un motor BRM, de pildă, avînd 16 cilindri cu cîte 4 supape fiecare şi 8 arbori cu came are 128 de arcuri a căror funcţionare şi elasticitate trebuie menţinute perfect chiar 24 de ore în şir, la regimul maxim) ş.a. BRM 16 H cîntăreşte 175 kg şi e construit din titan, zirconiu şi magneziu.

AERODINAMICĂ... INVERSĂ

Avioanele au avut nevoie de aripi ca să zboare. Maşinile de curse au ajuns acum să apeleze la aripi ca să nu decoleze... Devenind tot mai uşoare şi mai puternice, există riscul ca la viteze mari să apară fenomene de decolare. Primele aripi, instalate pe montanţi, în partea din spate şi fixate de axele posterioare au apărut în 1968, la Marele Premiu al Belgiei, pe Ferrari. În cîteva luni majoritatea caselor constructoare le-au adoptat. Unele maşini au căpătat aripi şi în faţă. Unghiul aripilor era variabil, de obicei cu circa 20 de grade, pentru a se regla «lipirea» maşinii de sol în funcţie de viteză. Pilotul le manevra cu ajutorul unor dispozitive hidraulice împrumutate din tehnica aviatică. Interzicerea în curse a aripilor variabile va influenţa oare răspîndirea lor? Deocamdată au apărut modele «sport» de serie înzestrate cu aripi stabilizatoare, rigide, în spate.

STP — MAŞINA CU TURBINĂ

Pentru prima oară maşinile cu turbină s-au impus în 1967, la Indianapolis. STP-ul lui Andy Granateli avea o turbină a cărei suprafaţă de admisie a aerului era de 180 cm^2. Succesul obţinut ca şi perspectivele de dezvoltare ale maşinii cu turbină i-au alarmat pe producătorii din Detroit, care au obţinut în 1968 o modificare a regulamentului competiţiei, limitînd suprafaţa de admisie la 88 cm^2, ceea ce aliniază performanţele STP-urilor la cele ale motoarelor cu piston. Maşinile cu turbină (al căror element propulsor este şi el «împrumutat» din tehnica aviatică) depăşesc 500 cp, urcînd la peste 15 000 de turaţii pe minut. Deocamdată viitorul lor e neclar, întrucît interese «subterane» ale constructorilor de motoare cu piston au declanşat o serioasă ofensivă contra participării maşinilor cu turbină în competiţii. S-ar putea totuşi ca ele să se impună, sprijinite de interesul tot mai mare al producătorilor de camioane grele, unde turbina cu gaze a început să apară în serie.

LA CE VĂ GÎNDIŢI CÎND CONDUCEŢI?

Această întrebare i-a fost pusă campionului Jackie Stewart. Întrebare firească dacă ne gîndim că în ultimii 10 ani 17 piloţi dintre cei mai buni, printre care şi Jim Clark, campionul lumii, au murit pe circuite. Iată o parte din răspunsul lui:

— Cursele sînt periculoase. E adevărat. Dar nici unul dintre noi cînd e în cursă nu se gîndeşte că aceasta ar putea fi ultima. Nu ai timp să te gîndeşti la astfel de lucruri. Un pilot acceptă riscul ştiind că acesta e mare. Dar cînd intri în luptă lucrurile astea nu mai contează. Trebuie să te gîndeşti numai la cursă. Te concentrezi, eşti ca în transă, hipnotizat de panglica de asfalt, de pistă. Momentul cel mai greu e cel dinaintea startului: te simţi nervos, inima îţi bate anormal de repede. Tu în maşină, panglica de asfalt, nişte maşini colorate pe care trebuie să le supraveghezi în oglinda retrovizoare ce vibrează. Asta e tot ce vezi şi tot ce gîndeşti. Restul: case, oameni, nu mai există. Important e să goneşti cît poţi, să-i învingi pe ceilalţi. Important e să nu supraturezi motorul, să nu arzi ambreiajul. Să nu greşeşti traiectoria virajelor. Trebuie să te concentrezi asupra cursei. Nici un moment de relaxare nu e posibil. Acesta e un Mare Premiu. Şi pentru piloţi, Marile Premii sînt însăşi viaţa.

UN NOU CONCURS PENTRU VOI!

CEL MAI ÎNDRĂGIT FOTBALIST AL ANULUI

O noutate pentru prietenii celui mai popular sport: FOTBALUL.

Profitînd de încheierea unuia dintre cele mai disputate campionate naţionale de fotbal, revista noastră lansează un nou concurs-anchetă: «CEL MAI ÎNDRĂGIT FOTBALIST AL CAMPIONATULUI NAŢIONAL, ediţia 1968—1969.»

Concursul este deschis tuturor cititorilor revistei noastre, indiferent de vîrstă.

Cei care doresc să participe la această anchetă-concurs trebuie să trimită pe adresa redacţiei, pînă la 15 iulie a.c. cuponul alăturat, completat.

După data de 15 iulie o comisie va tria taloanele. Vor participa la tragerea la sorţi acei concurenţi care au optat pentru fotbalistul care a întrunit cele mai multe adeziuni. Se vor distribui numeroase premii:

1. Marele premiu «BALONUL DE AUR» (o minge avînd pe ea semnăturile în original ale unora dintre celebrii fotbalişti ai lumii.

2. Un ceas de mînă şi o minge de fotbal cu inscripţia «Cutezătorii»;

3. O minge de fotbal şi un stilou;

4. Zece menţiuni în obiecte;

Fotbalistului care va întruni cele mai multe adeziuni ale cititorilor noştri, i se va înmîna «Diploma de popularitate a revistei Cutezătorii».

TALON CUTEZĂTORII

Cel mai bun fotbalist (numele şi echipa) . . . .
....
Numele concurentului...
Adresa..
....

Continuarea la serialul de aventură şi detectivism «Amfora sabină» o veţi citi în numărul viitor al revistei.

AUREL DUMITRESCU

În școală, ca și în sport, cînd urci în vîrful piramidei nu îți este îngăduit să-i uiți pe cei care ți-au îndrumat pașii spre izbîndă. Din buchetul pe care l-am primit pe ring, am dăruit cele mai frumoase flori dascălului meu, **Lucian Popescu**, fost campion european prin anii '40, o glorie a boxului românesc căruia îi datoresc mult mai mult decît își poate închipui cineva.

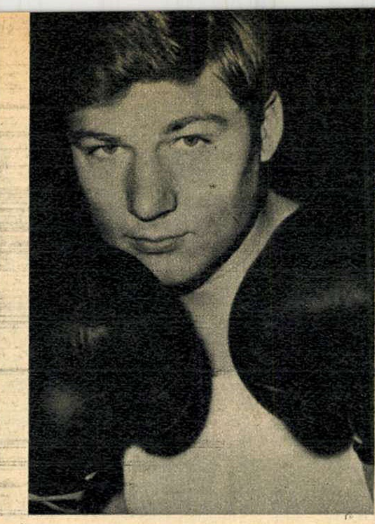

CALISTRAT CUȚOV

Boxerul se aseamănă cu un școlar sîrguincios. Chiar cînd a ajuns sus de tot, el trebuie să învețe mereu din victoriile sale, dar mai ales din înfrîngeri. Ca și în școală, primejdia cea mai mare pentru el este înfumurarea.

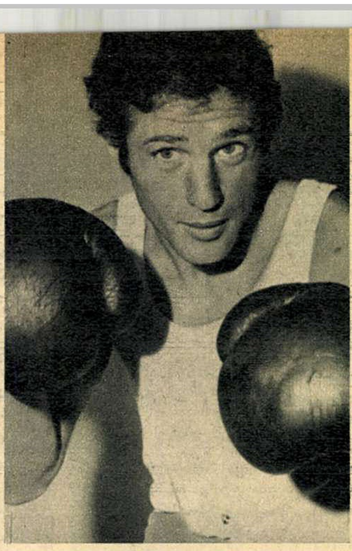

CONSTANTIN CIUCĂ

Pentru a fi un bun boxer trebuie să ai talent. Numai cu pumnii, în zilele noastre un boxer nu ajunge mare campion. Dar chiar dacă ai talent și nu muncești cu îndîrjire, rămîi de... căruță.

C. Ciucă

ION ALEXE

Pionier fiind, am practicat o mulțime de sporturi. Vă sfătuiesc să faceți la fel. Să știți însă că pentru a deveni campion, trebuie ca, în cele din urmă, să îți alegi un singur sport, căruia să i te dedici cu inima, cu creierul, cu mușchii. Altfel nu poți ajunge prea departe.

Alexe

STRĂLUCIRI DE AUR ÎN BOXUL ROMÂNESC

La capătul unui adevărat maraton pugilistic, Campionatele europene de box găzduite de Capitala țării noastre
au luat sfîrșit și cei unsprezece proaspeți campioni,
ai bătrînului nostru continent au urcat pe podiumul de onoare în aplauzele iubitorilor «scrimei cu mănuși».
Realizînd o performanță unică în istoria pugilatului din țara noastră,
boxerii români au cucerit patru medalii de aur, două de argint și una de bronz,
fapt care a situat România pe primul loc în clasamentul neoficial al celor 25 de țări participante.
În istoria boxului european o performanță de asemenea proporții
a fost realizată doar de două ori:
în 1953 de către boxerii polonezi și în 1963 de către cei sovietici.
A fost un triumf al boxului românesc și, totodată, o excepțională demonstrație stilistică,
menită să ateste că boxul nu este numai un apanaj al celor cu mușchii tari,
ci, mai ales, al celor care știu să facă din el o «artă»,
în care forța fizică trebuie subordonată inteligenței.

Iată-ne acum departe de freamătul tribunelor și de luminile reflectoarelor tăifăsuind despre tainele «nobilei arte», așa cum i se mai spune boxului în lumea celor inițiați în acest sport al cutezătorilor.

Printre antrenorii și tehnicienii cărora le revine un merit deosebit în strălucita performanță a boxului românesc, se află și antrenorul emerit Ion Popa, căruia i-am solicitat un interviu.

CÎȚI PAȘI SÎNT PÎNĂ LA RING?

Am vrut să aflu mai întîi cît e de lung drumul pînă la ring și de aici pînă la consacrare.

«Boxul e un sport greu de învățat, dar dacă-l privești cu seriozitate; dorești să-l înveți, să înțelegi ceea ce ți se arată și să adaugi și un pic de fantezie. Eu — adaugă zîmbind maestrul Popa — dacă aș mai fi tînăr, tot acestui sport m-aș dedica.

Pentru unii etapele pînă la ring și apoi pînă la consacrare sînt foarte scurte; pentru alții etapele sînt lungi, dar voința și perseverența, dragostea pentru sportul preferat, le aduc pînă la urmă satisfacția consacrării. Iată două exemple în acest sens:

Aurel Dumitrescu, actualul campion european la categoria cocoș, a început anul acesta, mai precis în luna ianuarie, de la faza de sector. Trecînd peste toții adversarii, peste toate competițiile, afirmîndu-se ca un talent excepțional, a reușit să ajungă la începutul lunii iunie (deci în mai puțin de o jumătate de an) campion continental!

Nicolae Linca, prin muncă perseverentă și datorită unor eforturi extraordinare, a reușit să-și atingă visul în zece ani (începînd boxul în anul 1946, a ajuns campion olimpic la Melbourne, abia în anul 1956).

BOX TEHNIC SAU BOX ÎN FORȚĂ?

La recentele campionate europene s-a discutat foarte mult asupra acestei probleme. Am notat părerea maestrului Ion Popa și în această problemă destul de controversată.

«Boxul tehnic înseamnă un vast bagaj de cunoștințe; în primul rînd de a ști să te aperi și abia în al doilea rînd de a ști să lovești. Chiar în vechime, cînd se boxa cu mîinile goale, învingător era acel care primea cele mai puține lovituri. În box trebuie să lovești fără a fi lovit. Bineînțeles, loviturile trebuie să fie executate conform regulamentului. Nu e voie să lovești cu antebrațul, cu palma după ceafă, sub centură, la spate. La campionatele europene din acest an a predominat boxul tehnic, toată lumea urmărind acest țel. Însă au existat și boxeri care au lucrat în forță, din două motive: pentru că la începutul carierei nu au fost îndrumați corect și pentru că nu aveau suficient talent pentru box. Majoritatea specialiștilor sînt de acord astăzi că viitorul este numai al boxerilor tehnici.»

SE POATE BOXA LA VÎRSTA DE 12 ANI?

Eram curios să aflu dacă boxul poate fi practicat începînd de la vîrsta voastră, dragi cititori. Eu, sincer să fiu, mă cam îndoiam de acest lucru. Dar iată că răspunsul maestrului Popa m-a pus pe gînduri.

«Aș vrea să aflați, dumneavoastră și cititorii revistei, că în Anglia boxul se predă în școli, ca materie de specialitate, elevilor între 12—14 ani. Numai la Londra, anual, participă aproximativ 100 000 de elevi la campionatele școlare. În U.R.S.S. există, pe lîngă fiecare palat al pionierilor, o secție de box. În țara noastră, acum cîțiva ani de zile se înființase o secție de box la Palatul pionierilor din București. Sub îndrumarea profesorului Vladar Alexandru — actualul antrenor federal — zeci de pionieri se inițiau în tainele boxului, dintre ei ridicîndu-se chiar și un campion național, Anton Constantin. S-au organizat și întîlniri internaționale. Toate acestea au fost doar cîndva și... e păcat. Mulți profesori și părinți nu sînt de acord ca elevii și copiii lor să practice boxul. Dar e bine de știut, și o afirm cu toată convingerea, că boxul, departe de a fi un sport brutal, este deosebit de indicat pentru dezvoltarea fizică armonioasă și completă a tinerilor. Ar trebui ca forul nostru de specialitate, adică Federația Română de Box, în colaborare cu alte foruri să reinițieze secțiile de box de pe lîngă Palatul pionierilor și în țară».

I-am mulțumit antrenorului emerit Ion Popa și a avut grijă să-mi strîngă ușurel mîna, pentru că, în ciuda anilor care au trecut, maestrul are o deosebită vigoare și n-aș fi dorit să nu mai pot scrie rîndurile de față...

MIRCEA POPESCU
SEVER NORAN
Fotografii: **PAUL ROMOȘAN**

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE:

Pămîntul este vizitat de soli extratereștri care afirmă că au fost primii ocupanți ai planetei noastre. Runa și Roy surprind pregătirile lor de a muta Pămîntul pe o altă orbită.

PLANETA RĂPITĂ

Scenariu: HORIA ARAMĂ **Desene: POMPILIU DUMITRESCU**

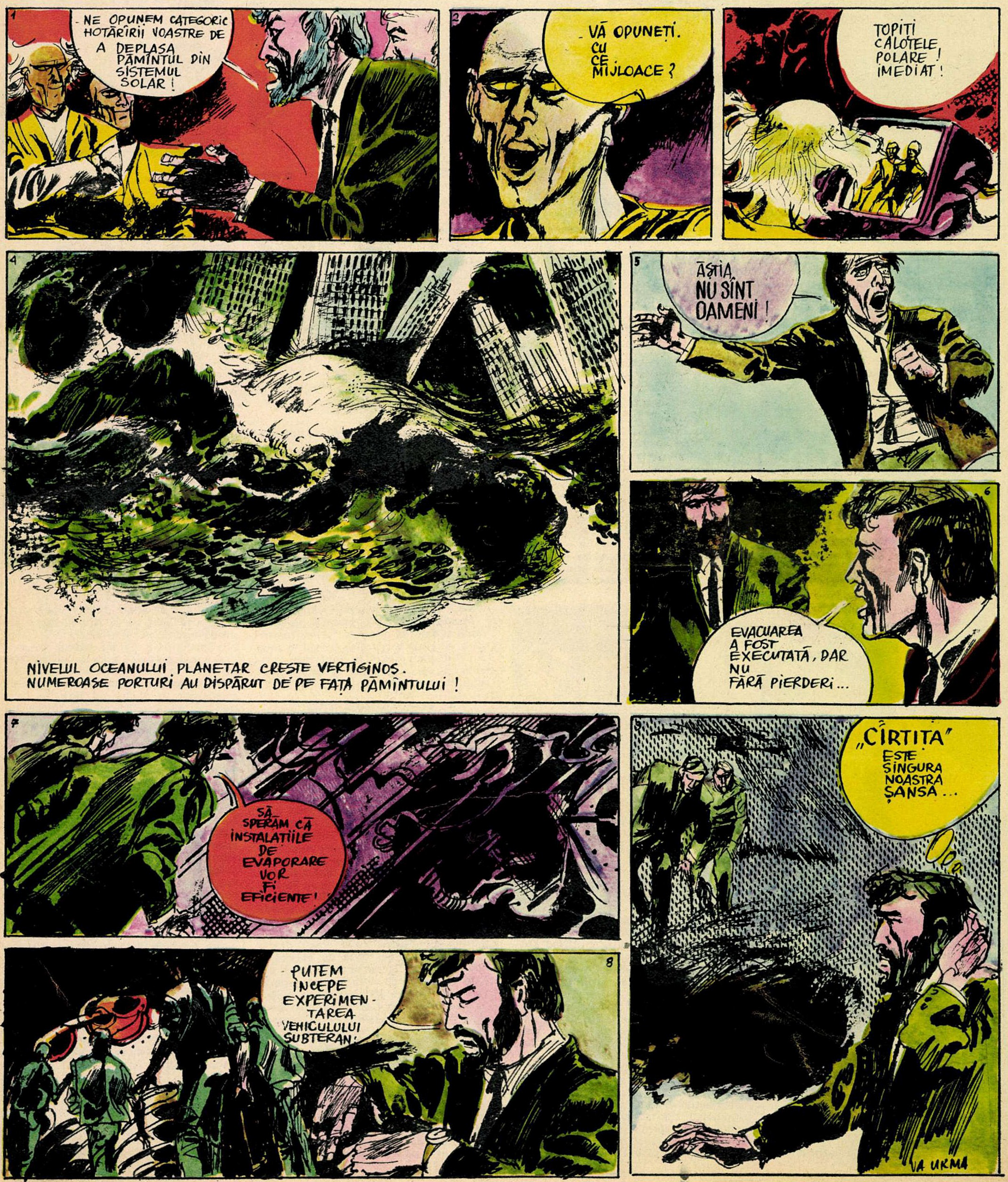
1
- NE OPUNEM CATEGORIC HOTĂRÎRII VOASTRE DE A DEPLASA PĂMÎNTUL DIN SISTEMUL SOLAR!
2
- VĂ OPUNEȚI. CU CE MIJLOACE?
3
TOPIȚI CALOTELE POLARE! IMEDIAT!
4
NIVELUL OCEANULUI PLANETAR CREȘTE VERTIGINOS. NUMEROASE PORTURI AU DISPĂRUT DE PE FAȚA PĂMÎNTULUI!
5
ĂȘTIA NU SÎNT OAMENI!
6
EVACUAREA A FOST EXECUTATĂ, DAR NU FĂRĂ PIERDERI...
7
SĂ SPERĂM CĂ INSTALAȚIILE DE EVAPORARE VOR FI EFICIENTE!
8
- PUTEM ÎNCEPE EXPERIMENTAREA VEHICULULUI SUBTERAN!
„CÎRTIȚA" ESTE SINGURA NOASTRĂ ȘANSĂ...
VA URMA

Doi băieți pe acoperiș

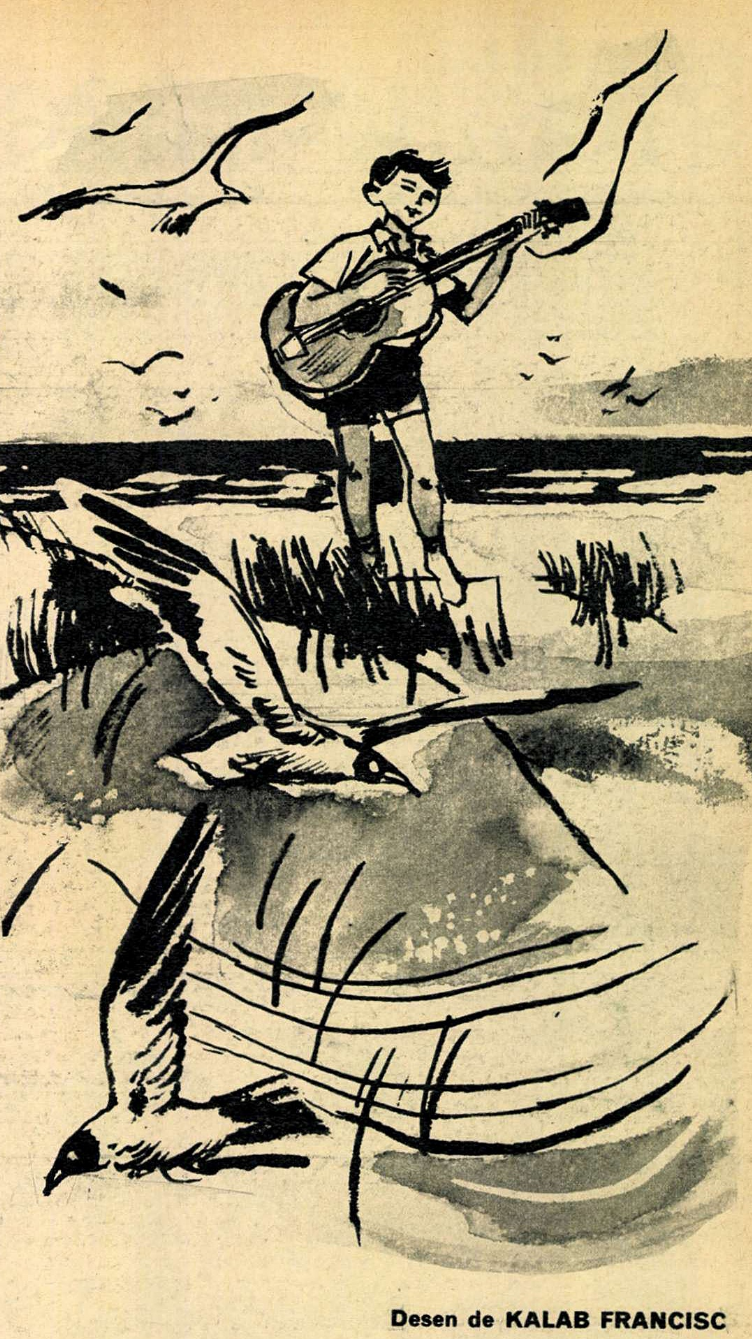

Desen de **KALAB FRANCISC**

de TITEL CONSTANTINESCU

Undeva, pe cer, e o stea.

Undeva, pe un deal, e o casă.

Doi băieți din casa de pe deal s-au suit pe acoperiș.

Dar nu pentru că ar fi vrut să ajungă la stele! Ci... pentru cu totul altceva!

Undeva, în vale, e țărmul cu nisip.

Și lîngă țărmul cu nisip e marea.

Doi băieți din casa de pe deal s-au suit pe acoperiș.

Dar nu pentru că ar fi vrut să vadă marea! Ci pentru cu totul altceva!

Undeva, între deal și țărmul mării, e o cărare.

Și pe cărare venea și parcă nu venea, pentru că mai mult zbura și cînta, băiatul cu chitară.

Trebuia să vină. Cei doi băieți îl așteptau de două zile. Atunci îl văzuseră întîi și întîi. Și iată cum:

Era soare, era amiază și-n oraș era bîlci și tîrg.

Un tîrg plin de oale colorate, de flori de hîrtie, de mere gălbui și pere zemoase, de oameni care se cunoșteau și nu se cunoșteau: «Bună ziua, ce mai faci?... Uite și eu cu ardeii ăștia!... Dar dumneata?... Păi... și eu cu pălăriile astea!... Bună ziua!... Rămîi sănătos, vezi să nu uiți de ce te-am rugat...» Și așa mai departe. Mă rog, ca la tîrg!

Băieții erau în căruță. Și aveau muzicuțe și cîntau din muzicuțe. Cîntau nu știu ce, așa, parcă orice și nimic! Și-a venit la ei un alt băiat, mult mai mare, mult mai înalt, cu mîinile mult mai lungi și chiar ochii erau mult mai mari decît ochii mari ai celor doi din căruță.

— Unde-i marea? a întrebat băiatul cu chitara.

— Uite-o colo! au răspuns cei doi.

— Hei! Hei! Hei! Hei! a spus băiatul cu chitara.

Marea era într-adevăr destul de aproape. O vedeai oricum: un cîmp imens de apă peste care cădea o ploaie de aur. Iată pentru ce băieții din căruță s-au mirat de întrebarea celui cu chitară. Iar acesta a rîs și a spus:

— Nuuuu! Ce cîntați voi nu-i marea!

Aha! Va să zică băiatul cu chitara nu vorbea despre marea mare. Ci de cîntecul muzicuțelor celor doi băieți din căruță! Doamne, ce ochi mai făceau cei doi băieți și cum se mai uitau la muzicuțe, parcă atunci vedeau ei întîi și întîi ce le cumpăraseră tata și mama.

Băiatul și-a dat chitara mai pe spate, a luat o muzicuță din mîna celui mai mic și cel mic gata, gata să se sperie că a venit hoțul să-i fure bucuria. Dar hoțul a sărit în căruță, s-a sprijinit de-un coș de răchită și a chemat marea lîngă el. Cred că a chemat-o și cred că marea a venit, pentru că sunetele muzicuței parcă alergau, parcă se opreau, parcă ascultau ceva și iar plecau și se legănau și șopteau ceva și...

Așa l-au găsit părinții celor doi copii: suit în căruță și cîntînd cu muzicuța și cei doi băieți privind, ascultînd și vorbind cu marea. Căci marea, nu știu cum să vă spun, venise chiar acolo în căruță, se suise pe roți, se suise pe gleznele cailor, apoi în coama cailor, pe leagănul căruței, prin fînul din căruță, prin coșurile de răchită și prin oalele colorate în albastru și portocaliu și verde ca iarba. Era atîta mare în jurul lor, atîtea șoapte din adînc, atîtea corăbii veneau și plecau, pescăruși și cormorani veneau și plecau și chiar delfinii, da, da, delfinii se rătăciseră prin fîn și printre oalele de lut și ascultau și plecau așa cum pleacă delfinii, cînd apărînd, cînd dispărînd pe valuri, printre valuri...

Și căruța a plecat tiptil, tiptil. Și așa, tot mergînd și mergînd, deodată cîntecul s-a oprit.

— Stați! Unde mă duceți? a strigat băiatul cu chitară.

— La noi în sat! Frumos mai cînți! Uite, peste două zile e la noi mare sărbătoare. Rămîi cît rămîi și pleci. Și ne cînți cît ne cînți și pleci. Și dacă vrei...

— Și... circul? a spus băiatul cu chitara.

— Circul?! s-au mirat tata și mama și cei doi băieți din căruță.

Și atunci băiatul cu chitara s-a ridicat în picioare. A sărit jos, de parcă ar fi zburat, parcă s-ar fi răsucit un vîrtej. Oricum, băieții l-au văzut învîrtindu-se în aer și căzînd în picioare și iar sărind, și iar răsucindu-se prin aer, și iar venind pe pămînt viu și nevătămat. Apoi a cîntat la chitară ceva atît de vesel că începură să răsară din cămașa tînărului panglici colorate, verzi, galbene, roșii, albastre, și zburau panglicile în jurul lui pînă cînd el a șoptit: «Hai, dragele mele, înapoi că e tîrziu.» Dar panglicile nu voiau, și atunci el a cîntat din chitară un cîntec atît de trist că panglicile începură să plîngă și una cîte una intrară înapoi pe sub gulerul cămășii, pe sub mînecile cămășii.

Chitara a tăcut. Și băiatul a spus:

— Plec. Rămîneți cu bine. Aș vrea să ne mai întîlnim. Odată voi veni și la voi și vă voi lua cu mine la circ. Să mă vedeți zburînd pe trapez și cîntînd cu chitara prin aer. Știu unde stați. Lîngă mare.

— Oooo, dar marea e atît de mare, au spus băieții din căruță.

— Dar eu vă voi zări. De departe. Pentru că voi vă veți sui pe acoperișul casei și eu vă voi zări. La revedere, mă așteaptă ursul Bumbo și veverița Tumbo.

Și a plecat. Cred că s-a transformat în pasăre, căci băieții din căruță au văzut zburînd o pasăre și dispărînd spre tîrgul de pe malul mării.

Oh, cît de triști erau băieții! Dar cît de triști erau și tata și mama. Și mama spunea încet tatii:

— Ți-am spus eu să-i ducem și pe băieți la circ! Dar tu nu și nu, că așa și pe dincolo...

Și tata nu spunea nimic, doar mormăia ca ursul Bumbo. Ce să mai spună și el? Apoi, mama s-a întors:

— Las-că peste trei zile venim iar și atunci...

Și uite-așa, ne întoarcem la începutul poveștii. Mîine se împlinesc trei zile. Numai azi nu-i mîine. Dar băieții n-au răbdare. Se urcă pe acoperiș și așteaptă, așteaptă. Muzicuțele sînt lîngă ei.

— Crezi că o să vină? întreabă încet un băiat.

— El așa spunea, răspunde celălalt băiat.

Casa e pe deal. Marea e jos, lîngă țărm. Între deal și mare o potecă umbrită de salcîmi. Băieții așteaptă. E amurg și ei privesc departe, foarte departe...

Și... cum să vă spun, eu aș fi vrut să-mi termin povestea aici, adică să las puțină tristețe și puțină așteptare să plutească misterios în jurul nostru, mai ales că mîine la circ băieții vor fi iar veseli. Dar, de ce să nu aibă prietenii mei somnul liniștit? Așa că...

Pe acoperiș încă așteaptă cei doi băieți. Unul duce muzicuța la gură. Și cîntă-ncet. Și de departe, vine o pasăre albă și pasărea se dă peste cap și nu mai e pasăre. E chiar băiatul cu chitara.

— Bine v-am găsit, două muzicuțe, două!

Băieții au coborît! Au plecat cu toții pe malul mării. Și acolo au venit și alți copii și pescărușii și cormoranii și băiatul cu chitara a dansat și a cîntat învăluit de panglici colorate, de ochi mari și adînci, de vuietul valurilor și de ecoul pașilor mei, căci venisem și eu acolo să văd și să aud și să mă bucur și să scriu. Iar mîine, toată lumea la circ!

15

ARCAȘII LUI ȘTEFAN CEL MARE

Scenariul: COSTACHE ANTON **Desene: PUIU MANU**

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT.

IARNA ÎȘI MAI ÎMBLÎNZISE GERURILE ȘI SOLIMAN BEG HADÎMBUL ÎȘI MÎNA GREUL ARMATELOR SPRE INIMA ȚĂRII. PESTE TOT ÎL ÎNTÎMPINA ÎNSĂ PUSTIUL; SATELE FUSESERĂ ARSE, FÎNTÎNELE ASTUPATE ORI OTRĂVITE. FOAMEA, BOLILE ȘI SPAIMA DE ARCAȘII CU COJOACE MIȚOASE ȘI CĂCIULI ÎNALTE, ÎȘI FĂCEAU LOC TOT MAI MULT ÎN RÎNDURILE TEMUTEI OȘTIRI. SOLIMAN PAȘA, MÎNIOS, CERU SĂ I SE ADUCĂ NEÎNTÎRZIAT CÎTIVA ARCAȘI SPRE A AFLA DE LA EI UNDE SE ASCUNDEA ȘTEFAN.

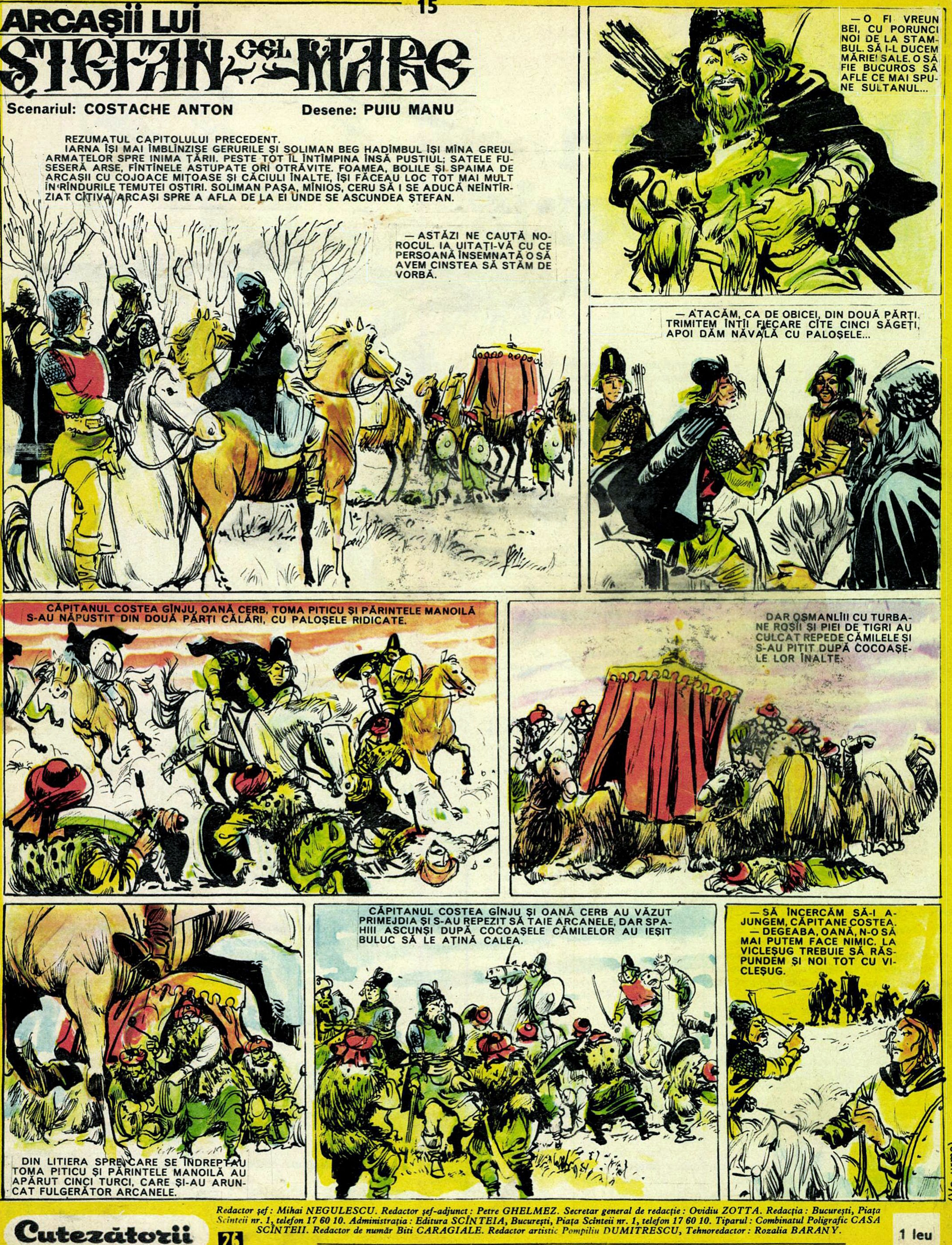
— ASTĂZI NE CAUTĂ NOROCUL. IA UITAȚI-VĂ CU CE PERSOANĂ ÎNSEMNATĂ O SĂ AVEM CINSTEA SĂ STĂM DE VORBĂ.
— O FI VREUN BEI, CU PORUNCI NOI DE LA STAMBUL. SĂ I-L DUCEM MĂRIEI SALE. O SĂ FIE BUCUROS SĂ AFLE CE MAI SPUNE SULTANUL...
— ATACĂM, CA DE OBICEI, DIN DOUĂ PĂRȚI. TRIMITEM ÎNTÎI FIECARE CÎTE CINCI SĂGEȚI, APOI DĂM NĂVALĂ CU PALOȘELE...
CĂPITANUL COSTEA GÎNJU, OANĂ CERB, TOMA PITICU ȘI PĂRINTELE MANOILĂ S-AU NĂPUSTIT DIN DOUĂ PĂRȚI CĂLĂRI, CU PALOȘELE RIDICATE.
DAR OSMANLÎII CU TURBANE ROȘII ȘI PIEI DE TIGRI AU CULCAT REPEDE CĂMILELE ȘI S-AU PITIT DUPĂ COCOAȘELE LOR ÎNALTE.
DIN LITIERA SPRE CARE SE ÎNDREPTAU TOMA PITICU ȘI PĂRINTELE MANOILĂ AU APĂRUT CINCI TURCI, CARE ȘI-AU ARUNCAT FULGERĂTOR ARCANELE.
CĂPITANUL COSTEA GÎNJU ȘI OANĂ CERB AU VĂZUT PRIMEJDIA ȘI S-AU REPEZIT SĂ TAIE ARCANELE, DAR SPAHIII ASCUNȘI DUPĂ COCOAȘELE CĂMILELOR AU IEȘIT BULUC SĂ LE AȚINĂ CALEA.
— SĂ ÎNCERCĂM SĂ-I AJUNGEM, CĂPITANE COSTEA.
— DEGEABA, OANĂ, N-O SĂ MAI PUTEM FACE NIMIC. LA VICLEȘUG TREBUIE SĂ RĂSPUNDEM ȘI NOI TOT CU VICLEȘUG.

(Va urma)

Cutezătorii 26

Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef-adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Administrația: Editura SCÎNTEIA, București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII. Redactor de număr Biti CARAGIALE. Redactor artistic Pompiliu DUMITRESCU, Tehnoredactor: Rozalia BARANY.

1 leu

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă.